

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

80 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
10 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ
(έν Αμερική, Αγγλία, Αιγύπτω, Κύπρω και Άλβανία)

ΠΥΚΝΟΤΑΤΟΝ ΔΙΚΤΥΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Καταθέσεις εις Δραχμάς και Συνάλλαγμα επί του Έξωτερικού έν όψει και επί προθεσμία.

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
την άριστην
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

Διότι :

Λευκαίνει τα δόντια

Τονώνει τα ούλα και

δεν φθείρει το ΣΜΑΛΤΟ

ώς μη περιέχουσιν ΣΑΠΩΝΑ

MAISON

DU

DOCTEUR PIERRE

PARIS - NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΥΡΙΟΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

„ΒΟΥΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΟΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικών Κεφάλαιον και

Αποθεματικών Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Αθηνάς 53.

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσήματα Παθολογικά

Γυναικολογικά. Νέα Διεύθυνσις :

Όδός Πιπίνου άρ. 117. Δεχεται 8-9

π. μ. και 4-5 μ. μ.

Ι. ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

Χειρουργός οδοντοίατρος ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Έπί τετραετίαν εις Παρίσιους σπου-

δάσας. Ολιγοήμερος και ανώδυνος थे-

ραπεία παθήσεων απόματος και άδόν-

των. Σώλητιδας, δυσουμίας και Ροι-

thée ταχέως. 51, Γ' Σεπτεμβρίου 51.

ΚΥΡΙΑΙ,

Έξαιρείται τα σημεία της κοπόσεως

και των φροντίδων τα όποια γηρά-

σκουν το πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ

ΡΟΔΑΙΝΗ και απομακρύνει την έμ-

φάνισιν των ρυτίδων.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βι-

βλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

ΚΡΙΜ-ΟΪΛ

Είνε ο άρρδς Αμερικανικού καστορελαίου (ρετσινολαδο άρίστης ποιό-

τητος). Δεν έχει ΚΑΜΜΙΑΝ ΑΠΟΛΥΤΩΣ δυσάρεστον όσμην ή γεύσιν

ούτε προκαλεί άηδیان. Απεναντίας πίνεται εύχάριστα από μικρούς

και μεγάλους σάν άναφυκτικό. Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία.

Αντιπρόσωπος: «ΕΤ. ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 24 - Αθήναι

ΑΥ PRINTEM

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42

Υφάσματα μεταξωτά και

λίνα, νεωτερισμοί, έλαιο

άσπρόρρουχα πολυτελείας

ρέλαβε το PRINTEMPS

Κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΑ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α. (ΤΕΤΑΡΤΗ)

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ

Έπιπλα, έπιτραπέζια, βαλί-
τσες, χωνιά.

ΔΙΣΚΟΙ

Εις πλουσίαν συλλογήν τοίς

μετρητοίς

και με ΔΟΣΕΙΣ

Έπισκευαί - Έξαρτήματα

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΣΤΟΑ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ 13 (Σταδίου 43)

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Αβλαβές Αμερικανικόν ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία, Αρωματοποιεία, Κοσ-

μητήρια κ. λ. π. Καταστήματα.

Αποκλειστική Χονδρική Πώλησις δι' όλην την Ελλάδα :

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΤΗΛΕΦ. 21-68 - ΑΘΗΝΑΙ - ΚΑΝΑΡΗ 10

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Έν Θεσσαλονίκη

Α. Π. ΤΖΩΝΟΣ

Έρμού 16

Δια τας Έπαρχίας άπευθυνθήτε εις τους αντιπροσώπους μας :

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κουζίνα. Πλή εφορία

γυναίκα υπ.

11 Απριλίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

361

ΑΘΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

ΤΟΥ Χ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Προσέφερε παρακατώντας σάν μεθυσμένος,

πέρασεν στην πόρτα της έκκλησίας και στηρί-

χθηκε στον παραστάτη για να μην πέση. Η έκ-

κλησία ήταν μισοφωτισμένη. Απάνου σ' ένα μα-

ραπέδι, διέκρινε έναν όγκο σκεπασμένον

με ένα άσπαστο σεντόνι... Είδε καλά... Έ-

κεί ήταν... το πτώμα ξαπλωμένο και σκε-

πασμένο ολόκληρο, απ' το κεφάλι ως τα πό-

δια. Άρχισε να τρέμη σύγκορμος, χωρίς να

καταλάβει καλά πεία, πώς δέ άρχε τη

καρδιά να ξεκολλήση τα μάτια του από και πά-

ρα να ξεσπάση με τα ίδια του τα χέ-

ρη να δά λυποθυμώσε, φοβόταν μήπως τρελλαθή

και πέσει εκεί περα περισσότερη ώρα...

Άκουσε πετάχτηκε φοβισμένος ακούγοντας

από τον πλάι του να μιλήη. Ήταν ο φύλακας.

Έκεί σιωπεί και τον ρωτούσε τί άπόκαμε. Ή-

ταν γνωστή του ή σκοτωμένη; Του μιλούσε

ακούρα, σάν να επρόκειτο για κάτι άσημαντο

και απηχημένο. Ο κίος Ζαχαρίας κόμπιασε...

Όχι, ειπε τέλος βάζοντας τα δυνατά του

να μιλήη. Όχι... Δεν την γνώριζε...

Την ήσαν εντελώς άγνωστη...

Την είδατε; τον ξαναρώτησε ο φύλακας.

Ναι... πώς... βέβαια, την είδα... Πώς δεν την

είδα... Μά... δεν ήσαν γνωστή του... Όχι...

Ο φύλακας πέρασε μπρός του και μπήκε

στη έκκλησία εξακολουθώντας να μιλήη. Τα γό-

να του κίος Ζαχαρίας τρέμανε δυνατά. Φοβόταν

πως θα γονάτιζε κάτω.

Ο φύλακας έδωθε ένα κερύ πούχε σωδή να

καίη, σάθηκε μπρός στα πτώμα και κούνη-

σε λίγο το κεφάλι του. Μιλούσε τώρα βαρειά

και λυπημένα :

— Τι ήρθε να πάη να πέση και να τσακιστή

ήρθε; Μήπως ήσαν και περασμένη στα χρο-

νια; ... Νέα και καλοκαιριμένη μάλιστα...

— Νέα; ... μούγγρισε κλαψιάρικα ο κίος Ζα-

χαρίας.

— Νέα; ... Έ μιά βέβαια, δεν ήτανε και γορή.

Για γορή την είχε πάρει; Την είχε δει κα-

λά; ...

Άλλωστε απότομα το χέρι του και ση-

κωσε την άκρη του σεντονιού. Φάνηκε τότε το

κεφάλι της νεκρής ως το λαίο, αναμάλλασμένο,

με μισοκλειστά τα μάτια, με τα βαθουλωμένα πόν

πληγών που δειχναν το θρηνησιασμένο κρανίο,

γεμάτο κακοπλεγμένα αίματα, που χαν πεία ξε-

ραθεί...

Ο κίος Ζαχαρίας άφησε ένα αλλόκοτο ξεφω-

νητό να του ξεφύγη, ένα σκορμίμο παράξενο κι

έσθησε τις παλάμες του στο στήθος του, στο

μέρος της καρδιάς. Ο φύλακας έτρεξε κοντά

του και τον έπιασε απ' το μπράτσο. Δεν καλο-

καταλάβαινε το τρέχει άρχισε να του κάνη διά-

φορες ερωτήσεις.

Ο Ζαχαρίας παραμέρισε απ' την πόρτα,

σφούγγισε τον ιδρωτάτου, άνάσανε έλαττερα,

έβγαλε κι έβαλε στο χέρι του ένα είκοσιπεντά-

ρικο κι έτρεξε να βγής από το νεκροταφείο...

Δεν ήσαν τίποτα, τίποτα... Πάρο... Να πής

ένα κρσί... Πώς; ... Όχι τίποτα... Έτσι νευ-

ρικά, πάει πέρασε πεία... Αντίο...

Βγήκε απ' το νεκροταφείο και πήρε το

δορμίο για την Αθήνα με τα πόδια. Πώς είχε

εξαλαφρώσει η καρδιά του! Πόσο είχε υποφέ-

ρει τόσες ώρες! Ποτέ του δεν ύποφερε, ποτέ

του δεν βασανίστηκε έτσι, όσο ν' άνταρση το

πτώμα... Μά άς είναι δοξαμένο τόνομά σου Θε-

ού!... Η γυναίκα του τούσε. Δεν είχε δικήνη

να φοβάται τέτοια παράλογα πράματα. Πώς

φαντάστηκε ένα τέτοιο κακό αλήθεια; Η Άννα

του νεκρή; Γιατί να πάη να σκοτωθή χωρίς

λόγο; Μήπως της κρατείει κάκια, μήπως δεν

την αγαπάει, πεία πολύ από πριν τώρα; Άο-

κεί μονάχα να γυρίση κοντά του... Θα δή τότε

πόσο είναι καλός. Θα το καταλάβη και μόνη της...

Μιά καμπάνα που αχνοαίει στο θαμπό, πέν-

νια; ... Νέα και καλοκαιριμένη μάλιστα...

— Νέα; ... μούγγρισε κλαψιάρικα ο κίος Ζα-

χαρίας.

— Νέα; ... Έ μιά βέβαια, δεν ήτανε και γορή.

Για γορή την είχε πάρει; Την είχε δει κα-

λά; ...

Άλλωστε απότομα το χέρι του και ση-

κωσε την άκρη του σεντονιού. Φάνηκε τότε το

κεφάλι της νεκρής ως το λαίο, αναμάλλασμένο,

με μισοκλειστά τα μάτια, με τα βαθουλωμένα πόν

πληγών που δειχναν το θρηνησιασμένο κρανίο,

γεμάτο κακοπλεγμένα αίματα, που χαν πεία ξε-

ραθεί...

Ο κίος Ζαχαρίας άφησε ένα αλλόκοτο ξεφω-

νητό να του ξεφύγη, ένα σκορμίμο παράξενο κι

έσθησε τις παλάμες του στο στήθος του, στο

μέρος της καρδιάς. Ο φύλακας έτρεξε κοντά

του και τον έπιασε απ' το μπράτσο. Δεν καλο-

καταλάβαινε το τρέχει άρχισε να του κάνη διά-

φορες ερωτήσεις.

Ο Ζαχαρίας παραμέρισε απ' την πόρτα,

σφούγγισε τον ιδρωτάτου, άνάσανε έλαττερα,

έβγαλε κι έβαλε στο χέρι του ένα είκοσιπεντά-

ρικο κι έτρεξε να βγής από το νεκροταφείο...

Δεν ήσαν τίποτα, τίποτα... Πάρο... Να πής

ένα κρσί... Πώς; ... Όχι τίποτα... Έτσι νευ-

ρικά, πάει πέρασε πεία... Αντίο...

Βγήκε απ' το νεκροταφείο και πήρε το

δορμίο για την Αθήνα με τα πόδια. Πώς είχε

εξαλαφρώσει η καρδιά του! Πόσο είχε υποφέ-

ρει τόσες ώρες! Ποτέ του δεν ύποφερε, ποτέ

του δεν βασανίστηκε έτσι, όσο ν' άνταρση το

πτώμα... Μά άς είναι δοξαμένο τόνομά σου Θε-

ού!... Η γυναίκα του τούσε. Δεν είχε δικήνη

να φοβάται τέτοια παράλογα πράματα. Πώς

φαντάστηκε ένα τέτοιο κακό αλήθεια; Η Άννα

του νεκρή; Γιατί να πάη να σκοτωθή χωρίς

λόγο; Μήπως της κρατείει κάκια, μήπως δεν

την αγαπάει, πεία πολύ από πριν τώρα; Άο-

κεί μονάχα να γυρίση κοντά του... Θα δή τότε

πόσο είναι καλός. Θα το καταλάβη και μόνη της...

Μιά καμπάνα που αχνοαίει στο θαμπό, πέν-

αίμα τους σά με ίδου'ν σέ τέτοια κατάσταση, σκίφτηκα. Πώς θά τὸ κάμω τὸ πρόσωπό μου ;... Τί ὕψος νὰ πάω ;... Νὰ κάμω τὸν ξένο καὶ τὸν ἀδιάφορο γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θά με γνωρίσουν ;... Νὰ χαμογελάσω γνώριμα καὶ νὰ φωνάξω : 'Ο ἄντρας σου Μελένια !... ὁ Στέφανος... 'Εγὼ εἶμαι ὁ Στέφανος !... Νό μω ἀγάλια, ἀγάλια, σὺν κλέφτης καὶ νὰ τοὺς ξαφνίσω γιὰ νὰ μὴ λάβουν καιρὸ νὰ προσποιηθοῦν... Βγήκα ἀπ' τὴν καμπίνα μου καὶ τὴν ἐκείνη. 'Εκαταμερικὲς βόλτες στὸ διάδρομο καὶ ὕστερα πῆγα πάλι καὶ στάθηκα μπροστὰ στὴ θύρα. Κουμπώθηκα καλά, ἔδωσα τὸ λαμυρόδετό μου, ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου καὶ ἄνοιξα ἀπότομα : «Μὴ τρομάξετε κυρία Μελένια... 'Ερχομαι ἀπὸ τὴν Ἀμερική καὶ σὰς φέρνω νέα ἀπὸ τὸ σύζυγό σας...» Σὲ μιὰ στιγμή εἶδα τὴ μορφὴ μου στὸν καθρέφτη τῆς νιπτήρας καὶ μοὺ φάνηκε τόσο ἀσχημὴ καὶ πρόστυχη μὲ τὸ ἀδέξιο προσποιημένον ὕψος μου ! «Πῶς νὰ κάμω ;... Πῶς νὰ φερθῶ ;... Πῶς νὰ τοὺς μιλήσω ;...»

'Αφοῦ κάθησα λιγάκι στὸ μικρὸ καναπέδακι, ποὺ ἦταν κοντὸ στὸ κρεβάτι μου, σκώθηκα καὶ ἔκανα πρὸς βῆμα νὰ σταθῶ, πὺς θά κουνήσω τὰ χέρια μου, πὺς θά βγάλω τὸ καπέλλο μου, πὺς θά βρεθῶ στὸ σπῆτι μου μπροστὰ στὴ γυναῖκα μου καὶ στὸ παιδί μου. 'Υστερα κάθησα πάλι στὸ μικρὸ καναπέδακι καὶ συλλογιστόμουν : «Τί θά κάμω ἂν ἡ Μελένια πῇ στὴν ἀγκαλιά μου ;... Νὰ τὴν ἀγκαλιάσω καὶ ἐγὼ σφιχτὰ καὶ κολλώντας τὸ στήμα μου στ' αὐτὴ τῆς νὰ τῆς πῶ «γυναῖκα μου !... ἀγαπημένη μου !...»

Νὰ τῆς ἀγαπήσω ;... Νὰ φερῶ τὸ καπέλό μου καὶ νὰ ξεπορτίσω χωρὶς νὰ πῶ λέξι, καὶ νὰ μὴ με ξαναῖδῃ πιά στὰ μάτια τῆς ;... Νὰ τῆς μιλήσω γλυκὰ καὶ νὰ τῆς πῶ, «συγνώμη Μελένια... δὲ φέρθηκα καλά... μὰ ὅλα τώρα θά διορθωθῶν !...» ὅτι νομίζω νεκρὸ θ' ἀναστήθῃ !... Τί θά κάμω ἂν λιγοθυμήσῃ καὶ σοριαστεῖ στὸ πάτωμα ;... Τί θά κάμω ὅταν τὸ παιδί μου, ὁ Πίπης τρέξῃ σὺν τρελλῷ καὶ μοὺ ἀγκαλιάσει τὰ γόνατα, καὶ, κοιτάζοντάς με στὰ μάτια μοὺ πῇ γλυκὰ καὶ παραπονηρικά «πατερούλη μου, καλὲ μου πατερούλη μου ;...» Κι' ἂν τὸ παιδί μου πῇ καθὼς με ἰδεῖ, «μπα ; αὐτὸς εἶν' ὁ πατέρας ; Δὲ τὸν γνωρίζω καλέ...» Τί θά κάμω ;... 'Αλήθεια... ἂν τὸ παιδί μου δὲ με προσέξῃ διόλου ;... 'Αν με περιφρονήσῃ ;... 'Αν μοὺ φερθῇ ὡς σ' ἕνα ξένο ;... Νὰ με πλησιάσῃ σκιαχτὰ καὶ νὰ μοὺ φιλήσῃ ψυχρὰ τὸ χεῖρ !... Τὸ παιδί μου !... Νὰ μὴ νοιώσω νὰ τρέμῃ ὅλο νὰ λαχταράῃ σὺν τὸ ψάρι καθὼς θά μοὺ σφιγγῇ τὰ γόνατα !... Τὸ παιδί μου ;... Μὰ μπορεῖ ὁ Πίπης καὶ ἡ Μελένια νὰ ριχτοῦν ἀπάνω μου σὺν παλαβοῖ, νὰ μὲ ἀγκαλιάσουν λαχταριστὰ, νὰ με φιλοῦν στὸ πρόσωπο, στὰ χέρια, στὰ μαλλιά, στὸ στήθος, στὰ γόνατα καὶ νὰ φωνάξουν «ἀντρούλη μου ποὺ ἦσανα τόσο καιρὸ ;... Χρυσέ μου Στέφανε !... 'Αγαπημένε μου Στέφανε !... Χρυσέ μου πατέρα !... Γλυκεῖ μου πατερούλη...» Κι' ἂν μοὺ φανῇ ἀσχημὴ ἡ φωνὴ τῆς Μελένιας ;... 'Αν μοὺ φανῇ ἀσχημὸς ὁ Πίπης ;... 'Αν νοιώσω πὺς δὲν ξέρουν οὕτε ν' ἀγκαλιάσουν, οὕτε νὰ φιλήσουν, οὕτε νὰ χαϊδέψουν ;... Καὶ ἂν τὰ κινήματά τους, τὰ φιλιά τους, τὰ χάδια τους καὶ ἡ κλαυφάρικος φωνὴς τους δὲ μ' ἐγγίξουν στὴν καρδιά, δὲ χτυπήσουν τὴ θύρα τοῦ τάφου, ὅπου θάφτηκε μὲν ὁ ὄχι νὰ γεννιέται, ἡ ἀγάπη μου ;... Τί θά κάμω ;... Τί θά γίνω ;... Πῶς ;... 'Εκείνη τὴ στιγμή χτύπησε τὸ κουδούνι γιὰ τὸ γεῖμα. Πεταχτήκα σὺν καὶ νὰ ὑπνίσωμαι ἀπ' ὄνειρο κακὸ. 'Όταν πῆγα στὴ νιπτήρα γιὰ νὰ πλυθῶ εἶδα τὸ πρόσωπό μου στὸν καθρέφτη. 'Ηταν τσαλακωμένο καὶ τὰ μάτια μου κόκκινα καὶ βουρκομένα σὺν καὶ νὰ εἶχα κλάψει πολὺ.

Τὰ κύματα δὲν ἐπαφῶν οὐτε μιὰ στιγμή τὸ φοβερὸ ἄγωνα τους. 'Όταν πῆγα, τὴ νύχτα, στὴν καμπίνα μου, τ' ἄκουα στὸ λυσασμένο κινητὸ τους, νὰ χτυποῦν στὰ πλάγια τοῦ σκάφους με ἄγριους μνηστήρους καὶ γόους σπαρακτικούς. 'Αλλὰ τὸ βαπόρι ἦταν κολοσσὸς γερό, καλοθάλασσο καὶ οὐτε τ' ἄκουε. Τὸ πινέλο τοῦ ἐπιρρίπτατος ἦταν ὁρθὸ ὡς τ' ἄφρα τὸ πρῶν. Δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κάθησα στὸ μικρὸ καναπέδακι καὶ ἔδωκα γιὰ νὰ λήθω τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν μου, μὰ δέθηκα, λές, ἐκεῖνὰ τὰ χέρια μου. Πόσες ὥρες ἔμεινα ἔτσι δὰ σκυμμένος, μὲ τὰ χέρια δεμένα μὲ τὸ κορδόνι τοῦ δεξιῦ παπουτσιῶν μου δὲν κατάλαβα. Χάος καὶ τρικυμία μέσα στὸ κεφάλι μου. 'Η Μελένια, ὁ Πίπης, τὸ σπῆτι μου, ἡ πρώτη ζωὴ μου στὴ ἐπαρχία, ὁ γάμος, τὰ πρῶτα χάδια τῆς γυναίκας μου, ἡ ζωὴ μου στὴ μεγάλη χώρα, ὁ γυρισμός, τὸ αἶμα... χορὸς τρελλῶς ἀπιστων φαντασιῶν. Καταλάβαινα μόνο πὺς κάποτε χαμογελοῦσα εὐχαριστημένη, κάποτε γοῦρλωνα τὰ μάτια μου, πότε ἀγρίως ἡ μορφὴ μου σὺν θυμωμένου λιονταριοῦ καὶ πότε πάλι γαλήνευε, πότε ἐσφιγγα τὰ δόντια μου καὶ

πότε μοὺ παραμόρφωνε τὸ πρόσωπο ὁ σαρκασμός. «'Όχι !» φώναζε κάποτε ἄγρια καὶ σηκώθηκα ὀρθός.

«'Όχι ! δὲν ἔχω παρὰ δὲς ! Φτωχὸς ἔφυγα καὶ γύρισα φτωχότερος !... 'Ετοῖ εἰ ;... 'Ατιμὴ γυναῖκα !... 'Ετοῖ εἰσαίτε ὅλες σας !... Δὲν ἀγαπᾶτε !... 'Όχι !... Πουλιέστε !...» 'Εκείνη τὴ στιγμή ἔνα κύμα τρομερὸ ἔσκασε στὴ μάσκα τοῦ βαποριοῦ καὶ τόκαμε νὰ τροβόλησιν γοῶν οἱ ἄρμοι του. Ξαφνιαστικά. 'Ηρθε στὸν ἑαυτὸν μου καὶ εἶπα μέσα μου. «Μὰ τί ἔπαθα ;... Γιατί σκέπτομαι ἔτσι ἀσχημὰ ;...»

Γιατί βάζω κακὰ στὸ νοῦ μου ;... 'Η Μελένια ἦταν καλόβουλη καὶ ταπεινὴ... Εἶνε ἀπὸ σπῆτι φτωχὸ, ξελεσμένο, μὰ, ἀσχημὰ... Ποτὲ δὲν ἄκουσα ἕνα λόγο ἀσχημὸ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. »

'Αλλὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἔλες τίς ἡμέρες, ποὺ κλέαμε στὴν ἄγρια, στὴν ἀπέραντη θάλασσα, οὕτε μιὰ στιγμή δὲν ἔπαυε ἡ κορυφὴ τρικυμίας τῆς ψυχῆς μου. Πολλὲς φορὲς, ἐκεῖ ποὺ ἐξορίζομουν, λημονοῦσα τὸν ἑαυτὸν μου καὶ μὲ τὸ ξυρᾶρι στὸ χεῖρ καὶ τίς σαυτονάδες στὸ πρόσωπό ἔκανα πρὸς βῆμα νὰ μὴ χάσω τὸ καὶ ποὺ θά φερθῶ στὴ γυναῖκα μου καὶ στὸ παιδί μου.

'Υστερα ἀπὸ δεκαεφτά μέρες ταξίδι, φτάσαμε στὸ πρῶτο ἐλληνικὸ λιμάνι. 'Ηταν μεγάλη Παρασκευὴ πρωί. Τὸ ἴδιο βράδυ ἐφύγεε βαπόρι γὰρ τὸν τόπο μου. Πληρώσει, ἔτρεξε, βασιανίσματα παρεκάλει τὸν τελεωνεῖο καὶ ἔτσι τὰ κατάφερα νὰ μὴ χάσω τὸ βαπόρι. Ξεκίνησαμε μὲλὲς νύχτας καλὰ καὶ τὸ ἀπογευματινὸ ἀνήμερα τὴ λαμπρὴ, ἔφτασα στὴν πατρίδα μου. Οὔτε

ἐβλεπα οὕτε καταλάβαινα ποὺ βρισκόμουν. 'Ημιονα σὰ μεθυμένος. Παρακάλει ἕνα βαρκάρη νὰ φωνάξῃ γιὰ τὰ μπαζοῦλα μου καὶ ἐγὼ τρεβήσα ἰσὰ γιὰ τὸ σπῆτι μου. Λημονοῦσα τίς δουλειὲς ποὺ ἔκανα μέσα στὸ βαπόρι, καὶ λημονοῦσα ὅλα καὶ ἔτρεχα... 'Ετρεχα ; Κάτι μ' ἐσπρωχνε ; Κάτι μ' τραβῶσε ; Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πῶ καθαρὰ. Κάθε δύο βήματα καὶ σκόνταβα σὲ τίς πέτρες τοῦ δρόμου. Νὰ τὸ σπῆτι μου ! 'Ενα παρὰ ἄσχημο κατὰ τὸ βούδι εἶχε σπᾶσε καὶ ποιο γυαλί καὶ ἦταν κολλημένο ἕνα κομμάτι χαρτί ἀπὸ ἐφημερίδα. 'Η γαϊτόνα σὰ μὲς ἡ κυρὰ Πετροῦλα μ' ἐγνώρισε καὶ ἐφώνησε :

— Κυρὰ Μελένια ! ἔ, κυρὰ Μελένια ! ὁ κύριος Στέφανος !... Καλὸς τὰ δεχτήκατε... Σὺν τὴν ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς... Καλὸ τόλεια γὰρ πὺς θάχετε δεχτήκατε. Μὰ βδομάδα ἡ ἀσπρὴ κότα νινάρεται στὸ κατόφλι !

Πὺς βρεθῆκα μέσα στὸ σπῆτι μου, πότε ἀνέβηκα τὴ μικρὴ σκαλίστα, πότε βρεθῆκα στὴν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας μου καὶ τοῦ παιδιοῦ μου, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω. Μὲ φιλοῦσαν καὶ οἱ δύο τους τρέμοντας, μὲ χάιδευαν καὶ ἔλεγαν, ἔλεγαν μὲ συγκινημένη φωνή. Τί ἔλεγαν ; Κάποτε πισσοδόμηση λιγάκι, κοίταζε κατὰματα τὴ γυναῖκα μου καὶ τῆς εἶπα μὲ ὕψος σοβαρὸ καὶ σταθερὴ φωνή :

— Εἴρεσις, Μελένια, ἔλανε χαμένα τὰ δώδεκα χρόνια ποὺ ἔλειψα στὴν ξενιτειά. Φτωχὸς ἔφυγα καὶ γύρισα φτωχότερος ! Τ' ἄκουε Μελένια ;

— Τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, Στέφανε ;...

— Μόνο τὰ ναῦλα μου κατὰφερα νὰ κληρονομήσω...

— Τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές Στέφανε ;... εἶπε πάλι χαμογελώντας καὶ διακρύφοντας μαζὶ ἡ Μελένια καὶ ἔσκυψε, ἔπιασε τὸν Πίπην καὶ ἀπὸ τίς μασχάλες καὶ τὸν ἔτριξε ἀπάνω μου.

'Ο Πίπης κρεμάστηκε στὸ λαϊκό μου, καὶ ἡ Μελένια μὰς ἀγκάλιασε καὶ τοὺς δύο λαχταριστὰ. Φιλοῦσε πότε μένα καὶ πότε τὸ παιδί καὶ καὶ ἔλεγε :

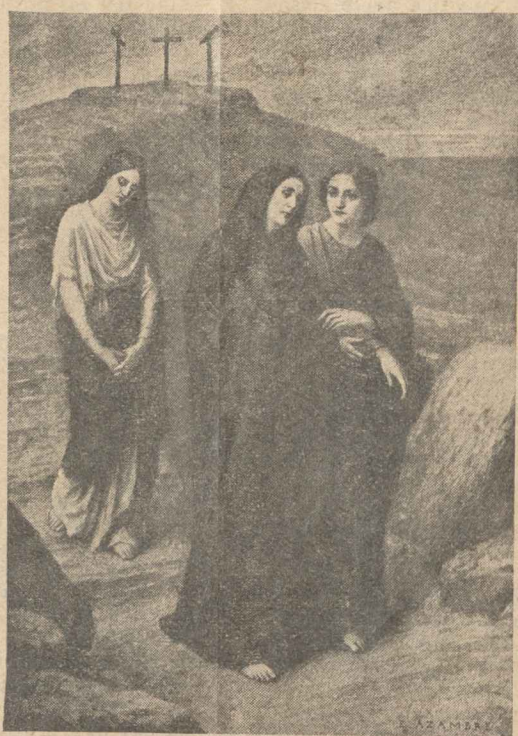
— Νὰ ὁ θησαυρὸς μου !... νὰ ὁ θησαυρὸς μας !... νὰ ὁ θησαυρὸς μου !... νὰ ὁ θησαυρὸς μας !...

Κάτι σὰ σεισμός ἐγίνε μέσα μου. Κάτι βαρὺ ἐξέκλυσσε καὶ γαρμίστηκε μὲ κρότο φοβερὸ καὶ μιὰ ἀστοργὴ ἀστοργε. Ποτὲ δὲν εἶχα κλάψει στὴ ζωὴ μου. Κι' ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή ἐνοιώθα ὕψος καὶ φλογισμένα τὰ μάτια μου. 'Αφῆσα τὸ παιδί μου νὰ γλιστρήσῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ἀπλόωσα τρέμοντας τὰ χέρια μου καὶ ἄνοιξες τίς παλάμες καὶ ἐκράτησα τὸ συμπαθητικὸ κεφαλάκι τῆς Μελένιας. Τὴν κοίταξα, γιὰ πολλὰ ὥρα, βυθνὰ στὰ μάτια, ποὺ τὰ εἶχαν λαμπρύνει τὰ δάκρυα τῆς ἀπροσποίητης χαρῆς...

— Χριστὸς ἀνέστη, ἀγάπη μου... 'Ανέστη, ἀγάπη μου... τῆς εἶπα καὶ τὴ φίλησα παρὰφορὰ στὸ στήμα. Τὴ φίλησα μὲ τὴ λαχάρια τοῦ πρώτου φιλοῦ...

Στάμος Μπράνις

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Ἐπιστροφή ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ.

(Ἔργον τοῦ Ἀδάμπε)

Τὰ εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ δημοσιευμένα ἔργα τῶν ἐλλήνων λογίων εἶνε ἀνέκδοτα καὶ ἐργάφθηκαν ἀποκριστικῶς γιὰ τὸ Πασχαλινὸν «Μπουκέτο».

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τίποτα, φίλε μου ! Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι καρτερικός ! 'Επειτα γὰρ τὴ γνώμη, Λορέντζε, ὅτι δὲν γεννήθηκε ἀκόμα στὸν κόσμον ἄνθρωπος ποὺ νὰ μπορῇ νὰ κρίνῃ, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ εἶνε ἕνας ἀκαταίτητος ἐσωτερικὸς μας πόνο, τῶν τῶσων παθῶν τῆς ψυχῆς...

Ποῦ ; μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε δειλὸς γιὰ τὴν ἀποκρίσιν στὸν πόνο τῆς ψυχῆς τοῦ ἐφύγε ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐνῶ ἕνας ἄλλος εἶνε γενναῖος, γιὰ τὴν ἀποκρίσιν ν' ἀντιδράσῃ, νὰ ἀποκρίσῃ καὶ νὰ πνίξῃ μέσα του ὅλη τὴ φλόγα τῶν αἰσθημάτων τῆς ψυχῆς του ;

Βέβαια ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς εἶνε τόσο μεγάλη, τόσο δυνατὴ, ὅτε ὁ ἄνθρωπος ποὺ αὐτοκτονεῖ θ' ἀγωνισθῇ περισσότερο, θὰ παλῇ μὲ μεγίστη δύναμη ἀπὸ τὸν ἄλλον ποὺ δὲν ὑποχωρεῖ, ποὺ δὲν ὑποκύπτει.

Μὰ τώρα βέβαια θὰ μ' ἐρωτήσῃς : Καὶ τὰ καθήκοντά σου πρὸς τὴν κοινωνία ; Δὲν θὰ τὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου αὐτά ; Στὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δὲν ξέρω τί νὰ σ' ἀπαντήσω, Λορέντζε ! Ποτέ μου δὲν ἐμαθα, ποτέ μου δὲν κατάλαβα τὴν σημασίαν τῶν κοινωνικῶν καθήκοντων...

Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε πὺς ἐλπίσῃς ποὺ μ' ἐτίραβες, ποὺ με παρέσχε ἀπὸ τὸν ἐλεύθερο δρόμο τῆς φύσεως καὶ μοὺ διεστερέβλωσε μέσα μου τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας, εἶνε ἡ κοινωνία...

Οὕτε θέλησιν μὰς ἀφῆνε μέσα μας, οὕτε λογικὸ, οὕτε τὸ παραμυθιστικὸν μὲς μεγάλης ιδέας, ἕνος εὐγενεῖς συναισθηματός.

'Η κοινωνία, Λορέντζε, μὰς ἀνέθερε πάντοτε μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸν ἀνάγκη, σὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀσυνεπῆς προλήψεις.

Μὲ συγχωρεῖς, Λορέντζε, ἂν ἐπιμένω στὰ ζητήματα αὐτά καὶ ἂν σοὺ γράφω τόσο ἐλεύθερα τὴ γνώμη μου.

Δὲν θέλω βέβαια νὰ κλονίσω τίς πεποιθήσεις σου καὶ νὰ σὲ πῶ νὰ μὴ πεισθῇς στὰ φρονήματά μου. Ἐτιμῶνα νὰ γράφω τὴς γνώμης μου αὐτὲς γιὰ τὴν θέλω νὰ λύσω τίς δικές σου ἀμφιβολίας.

Εἶμαι βέβαιος ὅμως Λορέντζε, ὅτι καὶ σὺ θὰ συμφωνήσῃς μαζί μου, ἂν αἰσθανόμουν μέσα σου τίς ὅλες ἀγωνίες, ἂν εἶχες καὶ σὺ τίς ὅλες πληγὲς στὴν ψυχὴ σου.

Καὶ ὅμως δὲν στὸ εὐχομαι ποτὲ αὐτὸ γίγῃ, καὶ καθὲν ἡμέρα προσεύχομαι στὸ θεὸ νὰ με ἀπαλλάξῃ πάντοτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια.

Μὰ μήπως ὅμως ὅλες αὐτὲς τίς κοινωνικὰς προλήψεις τίς καθήκοντα ποτὲ ἐγὼ, μήπως τίς ἐκείνην καὶ τίς δικαιοσύνη ; 'Όχι ! Ἀπλοῦστα καὶ ἐγὼ, ὅπως τόσο ἄλλοι, εἶνα δούλος ὅλων αὐτῶν τῶν προλήψεων καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἀναγκάστηκα νὰ ὑποκύψω καὶ νὰ τίς λαβῶ...

Τί θὰ θέλεις ὅμως φίλε μου. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ ἐγὼ καὶ ἐσὺ καὶ πολλοὶ γεννήθηκαν ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας, γιὰ τὴν κοινωνία ἔνα ἀναγκαῖος ἐχθρὸς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπλάσθησαν μὲ μεγάλες ιδέες, μὲ ἀχαλίνωτα πάθη.

Καὶ ἂν ἐγὼ, Λορέντζε, ἐπιφέρω με τίς πράξεις μου κατὰ ἐκείνην τὴν ἀνθρώπου, τιμωροῦμαι ἀμέσως ἀπ' τὴ θεὰ πρόνοια, ἐνῶ ἀντιθέτως δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα, ἐνῶ δὲν μοὺ εἶνε ποτὲ ἐπιταρμητικὸν νὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἐγὼ τίς κακὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποῖα μοὺ ἔχουν προσεγγίσῃ ὥς τὰ τώρα τόσο δυστυχήματα τῆς ζωῆς μου...

Μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ με θεωρεῖ ὥς ἕνα ἀπόγονο μὲς μεγάλης ἀνομιανίας καὶ ἔτσι μόνο νὰ μ' ἐκτιμᾷ... Γιὰ μένα ὅμως δὲν ἔχουν σημασίαν οἱ τίτλοι.

Τὸ μόνο ποὺ ζητοῦσα ἐγὼ ἀπ' τὴ ζωὴ, ἦταν νὰ ἡμεῖς ἕνας ἀνθρώπος καὶ εὐτυχής.

Μ' ἄλλοι, φίλε μου, ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατάλαβα στὸν κόσμον εἶνε ἡ εὐτυχία...

'Όσοι ἐκείνοι οἱ φιλόλογοι ποὺ μιλοῦν γιὰ τίς διάφορες ἀρετὰς τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν σωφροσύνην, γιὰ τὴν ἀγάπην δὲν ἐδημιούργουν φαίνεται καμμιὰ ἐπιρροὴ στὴ σκέψιν τοῦ κόσμου...

'Η κακία τῶν λαῶν τῆς γῆς, φίλε μου, δὲν φαίνεται πὺς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τοῦ κόσμου, πὺς ἔχω ἀπελπισθεῖ γιὰ τὴν καλυτέ-

ρευση τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε στιγμὲς ποὺ προσπαθῶ νὰ τὰ λύσω ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα μὲ τὴ λογικὴ. Μὰ δὲν εἶνε δυνατό νὰ φέρω κανένα ἀποτέλεσμα...

'Όταν ἡμῶν μικρότερος ἡλπίσα ὅτι ἂν βασανίζομουν, ἂν πάλευα θά ἐφερνα λίγη ἀνακούφιση σὲ δυστυχίες τῶν ἀνθρώπων... Μὰ πολὺ γρήγορα ἀπελπίστηκα, Λορέντζε. Πολὺ γρήγορα εἶδα ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἐκ φύσεως κακὴ καὶ δὲν γεννήθηκε ἀκόμα τὸ αἶμα ἔχειν τὸ ὅποιο θά κατορθώσῃ νὰ καλυτερεύῃ τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου γένους...

Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ φιλοσοφικὲς σκέψεις σὲ τί μποροῦνε νὰ μοὺ χρησιμεύουν ;...

Εἶνε στιγμὲς ποὺ ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸν μου γιὰ νὰ μάθω τὴν αἰτία ποὺ μ' ἐφεραν στὸν κόσμον, τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ἐξακολουθῶ ἀκόμα νὰ ζω...

Τὶ προσοριμὸ ἄλλως τε ἔχει ἡ ζωὴ μου, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ ὑπέφερα, τὶ καλὸ πιά μπορῶ νὰ φέρω στὸν ἑαυτὸν μου, στὴν πατρίδα μου, στοὺς φίλους μου.

'Εγὼ πιά πάρει τὴν ἀπόφασίν μου. Δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχει καμιά διαφορά μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, εἶμαι βέβαιος πὺς ὅλα αὐτὰ τὰ βασάνια, ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια τῆς ζωῆς μου θά σταματήσουν ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ ψυχὴ μου θά πεταχθῇ στοὺς οὐρανούς...

'Επειτα, δὲν σοὺ κορῶ Λορέντζε, ὅτι ὁ θάνατός μου μοὺ θέλει ἀπαλλάξει ἀκόμα τοὺς φίλους μου ἀπὸ τοὺς διττοὺς θρήνους μου, ἀπὸ τὰ αἰώνια μαρτύριά μου...

'Η ἐσχάτη αὐτὴ ποιὴν στὴν ὁποία θέλω νὰ καταδικάσω τὸν ἑαυτὸν μου, ἔχω τὸ προαίσθημα, ὅτι θὰ μ' ἐξαγνίσῃ πιά, γιὰ ὅλα τὰ σφάλματά μου, γιὰ ὅλες τίς ἀμαρτίες γιὰ τίς ὁποῖες ἴσως νὰ με κατακρίνῃ ὁ κόσμος...

Καὶ μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ σκέπτομαι ἀκόμα, Λορέντζε, τὸ καθήκον αὐτὰ ἔξω εἰς τὰ ὁποία ὑποβάλλω τὴν καυμένη τὴν μητέρα μου. Σὲ βεβαίως πὺς δὲν καταλαβαίνω ἀκόμα, πὺς ἐπαρκεῖ αὐτὴ ἡ γυναῖκα νὰ με συντηρῇ !

'Αν γύριζα σπῆτι μου αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶμαι βέβαιος πὺς θά τὴν ἐβλεπα νὰ στερεῖται, θά τὴν ἐβλεπα χωρὶς τ' ἀπαραιτήτα ἔκείνη ἐξοδα τῆς οἰκονομικῆς μας παραστάσεως, ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ἡ περιουσία μας ἔχει πιά ἐλαττωθεῖ ὀρεκτὰ, ἔνεκα τῶν τόσο μεγάλων φόρων, οἱ ὁποῖοι ἐπληξίν τελευταῖος τὰ κτήματά μας.

Καὶ ὅμως ἡ καυμένη ἡ μητέρα μου, δὲν ἔχει οὕτε μιὰ στιγμή ξεχάσει τὸ γνῶνί της.

Στὸ Μεδιόλανο ἀπὸ τὸ ὅποιο περῶσα πρὸ ἡμερῶν, βοήκα καὶ ἄλλα χορήματα.

Δὲν θά ξεχάσω ποτὲ ὅλες αὐτὲς τίς μεγαλοδοξίες τῆς μητέρας μου, χωρὶς βέβαια νὰ παῶ νὰ ἔχω τύψεις γιὰ τὴ στερήσιν τὴν ὁποία ἔφατο ὅτι ἐπιφύω στὴν οἰκονομεία μου.

'Η μητέρα μου, Λορέντζε, ὑπέφερε πάντα πολὺ δρατυχιμένη ὡς σύζυγος. Μόνον μὲ τὴν περιουσία τῆς στηρίζε ἀκόμα ὅλα τὰ ἐξοδα τοῦ σπιτιοῦ μου, τὸ ὅποιο παρ' ὀλίγο νὰ καταστρέψῃ ὁ πατέρας μου, μὲ τίς ἀλλεπάλληλες ἀσυνεπείας καὶ σπατάλες του...

Καὶ ποὺ νὰ ἔσῃ ἡ καυμένη τὰ βασάνια μου, τοὺς πόνους μου, τὰ μαρτύρια τῆς ψυχῆς μου...

'Ό ! ἂν μποροῦσε νὰ με ἰδῇ μιὰ στιγμή σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μέρος ποὺ βρισκομαι τώρα...

'Αν μποροῦσε νὰ με κοιτάξῃ μιὰ στιγμή στὰ μάτια, ἂν μποροῦσε νὰ μαντεύῃ τὸ σκοτάδι, τὸν πόνο, καὶ τὴν ὁδὴν τῆς ψυχῆς μου...

Πρόσεξε ὅμως, Λορέντζε, πρόσεξε μήπως τῆς ἀναφέρεις τίποτε, μήπως τῆς ἀνακοινᾷς κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά, ποὺ σοὺ ἔχω γράψει τὸν τελευταῖον καιρὸ...

Μὰ εἶνε λοιπὸν ζωὴ αὐτὴ ; Ναι, τὸ βλέπω. Ζῶ ἀκόμα καὶ τυραννοῦμαι διαρκῶς χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ βρῶ καμμιὰ ἀκίνητη ἐλπίδα, καμμιὰ διέξοδο στὰ μαρτύριά μου...

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ποὺ σοὺ γράφω, Λορέντζε, τὴ σκέπτομαι. Μοὺ φαίνεται πὺς εἶνε μπροστὰ μου καὶ τῆς ὁμιλῶ...

'Ό ! Ὁρρεῖα ! 'Ο ὄρκος ἐκεῖνος ποὺ ἔκανα τότε στὸ δάσος πεσμένος στὰ πό

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑΣ ΩΡΑΣ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ CAMILE MAUCLAIR

ΤΟ ΠΡΩΤΟ: έκλεινο του Πάσχα οι κήποι του Μπόμπολη ήταν ερημικοί. Μεθυμένος απ' την πνοή της άνοιξης, ο Μάρκελλος Μονταριέ περπατούσε μόνος και σκεπτικός.

Τίποτα δεν άκουγότανε τριγύρω. Και αυτά ακόμα τα πουλιά είχαν πάψει να κελαηδούν...

Ο Μονταριέ στάθηκε πολύ ώρα έκστατικός και κυττούσε. Έξαφνα από τη λεωφόρο ή οποία περνούσε από την πίσω πλευρά του μεγάρου Πίτιελ, είδε να έρχεται προς το μέρος του, κάποια κοπέλλα. Φορούσε φούστα μπλε ένα πουκαμισάκι ανοιχτού χρώματος και στο κεφάλι ένα απλούστατο καπελλάκι.

Όταν πλησίασε λίγο ο Μάρκελλος διέκρινε ότι ήταν ξανθή, χαριτωμένη, πολύ λεπτή, με κάτι μεγάλα μάτια λυπημένα και έξυπνα.

Περπατούσε βιαστικά και φαινότανε λίγο λαχανιασμένη. Ο Μονταριέ, έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, γιά να της άφηση τόπο να περάσει και τη χαρέτισε με σεβασμό.

Εκείνη τον έκουνταζε γελαστή, του ανταπέδωσε το χαριτωμένο και έκοψε λίγο το βήμα της. Ο Μάρκελλος πήγε κοντά της κι άρχισε να βαδίζει μαζί της προς τον κήπο της πλατείας. Είχαν άρχισι κι' όλες να συνομιλούν σαν να γνωρίζονταν από καιρό... Σε μια ερώτησι του Μονταριέ αυτή απάντησε:

— Όχι. Δεν βιάζομαι, ούτε είμαι υποχρεωμένη να γυρίσω στο ξενοδοχείο μου. Ζω, με πλήρη ελευθερία σε μια οικογένεια ενός παλιού φίλου του πατέρα μου. 'Α! Είναι πολύ καλοί άνθρωποι! Σήμερα έπληγαν όλοι να κάνουν μια έκδρομή. Έγώ όμως προτίμησα να μείνω στη Φλωρεντία. Όταν καμιά φορά άργήσω από την επίσκεψη των Μουσειών, τρώγω σε κανένα μικρό ρεστοράν μόνη μου... Σεις είσθε καλλιτέχνες; Θέλετε να φάμε μαζί σήμερα;

Ο Μονταριέ δέχτηκε ευχάριστα την πρότασι. 'Επι μια ώρα συνομιλούσαν ευθυμίστατα και οι δύο, κάτω απ' την κληματαριά ενός έσοικου ρεστοράν. 'Η Μωδ ήταν αλήθεια πολύ χαριτωμένη και ο Μάρκελλος την κυττούσε διαρκώς στα μάτια.

Εκείνη τη στιγμή άκουστηκαν γύρω ή καμπάνες της Μητροπόλεως να χτυπούν χαράματα. Οι δύο νέοι κυτάχθηκαν στα μάτια. Ο Μάρκελλος ψιθύρισε.

— Πάσχα! Είναι το πρώτο Πάσχα που περνάω στη Φλωρεντία! 'Η Μωδ όμως δεν απήντησε. Μία ελαφρή μελαγχολία σκέπασε το χλομό μουράκι της.

Σηκώθηκαν και περπάτησαν λιγάκι μέσα από τους κήπους της πλατείας της Μητροπόλεως. 'Η Μωδ εξακολουθούσε να βρίζεται μέσα στην ίδια μελαγχολία. Ο Μάρκελλος την κυττούσε, χωρίς να τολμά να της μιλήσει.

Η καμπάνες άκουστηκαν άλλη μια φορά να χτυπούν. 'Η Μωδ ανατρίχασε.

— Τι έχετε; ενόλημσε μια στιγμή να ρωτήση ο Μάρκελλος. Εκείνη σήκωσε τα μάτια της και κύτταξε το πρόσωπο του νέου σκεπτική.

— Ναί! ψιθύρισε σε λίγο... ή καμπάνες αυτές μου φέρνουν ένα σωρό αναμνήσεις... Το Πάσχα! ή ημέρες αυτές... 'Αγαπώ πολύ όλες τις παραδόσεις της θρησκείας μας και ιδίως τις ημέρες της Μεγάλης εβδομάδας.

Ο Μάρκελλος δεν της είπε τίποτα. Ήχαν φθάσει και οι δύο μπροστά από την μεγάλη είσοδο της Μητροπόλεως.

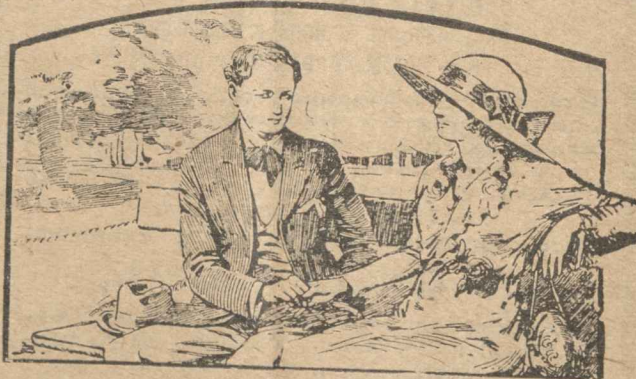
— Αν δεν σάς ενοχλή, είπε τότε ή Μωδ, θέλετε να μπουμε λίγο μέσα στη Μητρόπολη;

Εκείνος δεν άνηθήκε περπατώντας στο πλευρό της Μωδ, έμπηκε μαζί της στην εκκλησία.

Όταν τελείωσε ο πασχαλινός έσπερινός και όλοι οι πιστοί είχαν βγί από τη Μητρόπολη, ο Μάρκελλος είχε πιάσει το χέρι της Μωδ και κάτω από την εικόνα της Παναγίας, της είχε, λίγες στιγμές πριν, ψιθυρίσει τη λέξη: «Σ' αγαπώ».

Όλη εκείνη ή χαρά, ή έξυπνίδα, το φως των ματιών της όμοιας 'Ιταλίδας, έβρυσαν γιά μια στιγμή απότομα από το πρόσωπό της. Ο Μάρκελλος την είδε να σπρίττει στη γωνία μιας μαρμαρινής κολώνας και να σιγοκαίει...

— Όχι, όχι! Έλεγε σιγά. Δεν πρέπει, δεν πρέπει ποτέ να μ' αγαπήσεις... Δεν πρέπει να μάθης τίποτα γιά μένα...

Κάμिलος Μακλαίρ

Ναί, είμαι ή Μωδ και σ' είσαι ο Μάρκελλος! Μά τίποτα πάει πάνω απ' αυτό!... Δεν πρέπει, δεν πρέπει. Συγχώρησε με...

Τά λόγια της αυτά διεκόπησαν απότομα από ένα δυνατό βήμα...

— Δεν σάς έννοω διόλου! ψιθύρισε ο Μάρκελλος.

Εκείνη πιάνοντας τον απ' το χέρι του τράβηξε έως την έξοδο της Μητροπόλεως χωρίς να του απαντήσει. Εκεί, ή Μωδ στάθηκε μια στιγμή απότομα και κυτάχοντας τον Μάρκελλο στα μάτια, του είπε με φωνή πονεμένη:

— Είμαι άρρωστη Μάρκελλε! Είμαι πολύ άρρωστη και δεν θέλω στο έλεος ποτέ, αν δεν έβλεπα πως ή σγείσις μας άρχισαν πιά να γίνονται επικίνδυνες... Μέσα στα στήθεια μου έχω την άρρώστια της μητέρας μου!... Όλη προσπάθον να με παρηγορήσουν, με έγω το ξέρω, πως είμαι πιά μια χαμένη, που ίσως να μη μπορέσει πιά να ξαναβίη άλλο Πάσχα στη ζωή της...

Μά τι ιδέες! Έκανε μια στιγμή ο Μάρκελλος, προσπαθώντας να δείξη κάποια αδιαφορία σ' εκείνα που είχε ακούσει...

— Όχι, όχι! Ξαναείπε ή Μωδ, αυστηρότερα. Μη μου δίνεις και σεις θάρρος. Μη μου είπης και σεις, όπως τόσοι άλλοι, ότι μπορώ να σωθώ... Βέβαια έκανα άσχημα να σάς λυπήσω με τη γνωριμία μου, έγω φταίω και γι' αυτό σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε! 'Η άγια αυτή ημέρα του Πάσχα έμεινε σαν μια ανάμνηση ενός έρωτος που δεν μπορέσε να ζήσει περισσότερο από μερικές στιγμές... Δεν μπορούμε φίλε μου ν' αγαπηθούμε έμεις... Όχι! Δεν μ' είνε δυνατό... Μας απαγορεύεται...

Είχαν σταθεί και οι δύο κάτω από το τόν κόνινο εξώστη του ξενοδοχείου εκεί όπου λίγη ώρα πριν ο Μάρκελλος είχε διακρίνει τη Μωδ να έρχεται βιαστικά από τη λεωφόρο...

Είχε άρχισι να βραδυάζει. Οι δρομολήσαν έρημοι, και μια πα άξενη σιωπή είχε άπλωθει τριγύρω...

Η Μωδ έφερε ένα λευκό μαντηλάκι στα μάτια της και σφόνγισε κάτω το δάκρυ που κυλούσε στο πρόσωπό της... Ο Μάρκελλος την είχε πλησιάσει και είχε πάρει το χέρι της χλωμής κοπέλλας και το χάιδεψε στα δικά του...

Έξαφνα ή Μωδ, σαν κάτι να της έσφιξε την ψυχή, έβγαλε μια βραχνή φωνή και τριβήχτηκε μακριά απ' το νέο.

— Όχι, όχι, Μάρκελλε. Μην έπιμένεις... Δεν πρέπει, δεν πρέπει! Θα γίνουμε δυστυχισμένοι! Πρέπει να χωριστούμε... να χωριστούμε γιά πάντα! Αδύο κι' όλες εγώ φεύγω από τη Φλωρεντία. Έτσι μόνο θα μπορέσουμε να θάψουμε βαθιά τον έρωτά μας, ν' αποφύγουμε μια ανεπανόρθωτη δυστυχία...

Και πριν ακόμα τελειώσει τις φράσεις αυτές ή Μωδ, έτρεξε και καί χώθηκε πίσω από τα σκοτεινά δέντρα του κήπου...

Εκείνος έμεινε εκεί άκίνητος, παγωμένος.

Του φαινότανε πως κάποιο ξεστό χέρι είχε σφίξει γιά μια στιγμή την ψυχή του και τώρα τον είχε αφήσει έρημο και εγκαταλειμένο... Μέσα στη φαντασία του έννοιωθε κάποιο στόμα να κολλείται επάνω στα χείλη του και άκουγε μια φωνή να επαναλαμβάνει διαρκώς:

— Όχι, δεν πρέπει.

Όταν άκουσε πάλι τα μάτια του και κύτταξε γύρω ή Μωδ είχε εξαφανισθεί.

Ένα πυκνό σκοτάδι είχε άπλωθει στις έρημες δρομολήσεις.

Ο Μάρκελλος έμεινε ακόμα μερικές στιγμές στη θέση αυτή και ύστερα έμπηκε άργά το δρόμο και ανέβηκε στο ξενοδοχείο του...

Η Μωδ δεν ξαναφάνηκε πιά στους δρόμους της Φλωρεντίας και όταν το άλλο πρωί ρώτησε γι' αυτήν, του είπαν ότι είχε φύγει με το πρώτο τραίνο γιά την πατρίδα της, άρρωστη, συντριμμένη, φέροντας μέσα της την πιο άγίατρευτη άρρώστια, την φαντασία και την απελπισία γιά έναν έρωτα που δεν έβασταζε περισσότερο από μια ώρα...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Καθώς έλεγε τις ασυνάρτητες αυτές φράσεις ο Φλορεστάν είχε άρπάξει το Βρινδινό από το χέρι και προσπαθούσε να τον σηκώσει, χωρίς να προσέξη ότι ο γέρος ήταν παράλυτος σ' όλο του το κορμί.

— Μη με βασανίζετε ετραύλισε ο Βρινδινός σ' ένα γλυκό τόνο. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να με μιμηθήτε και να έτοιμασθήτε να πεθάνετε...

— Να πεθάνω! φώναξε ο υποκόμης σαν τρελλός, να πεθάνω ν' ένα τέτοιο φρικώδη θάνατο. Να πεθάνω ενώ είμαι τόσο νέος, ενώ ένας μεγάλος έρωας μου φλογίζει την καρδιά;

— Άλλοιμονο, στέναξε ο Βρινδινός, δε μπορείτε να κάνετε τίποτα.

— Δέ θέλω να πεθάνω! φώναξε πάλι ο Φλορεστάν. Και, έξω φρενών, ο δυστυχισμένος άρχισε να περιφέρεται μέσ' το υπόγειο, χτυπώντας τους τοίχους με τις γροθιές του.

Σε μια γωνιά του υπογείου υπήρχε ένα τεράστιο κούφωμα σκαλισμένο ν' ένα πιασμένο πανί. Κάθε φορά που ο Φλορεστάν περνούσε από εκεί του κατέφερε και από μια δυνατή γροθιά, έτσι κι' αυτός να το καταλάβη το ύψος σκίστηκε στη μέση.

Μόλις ο Φλορεστάν έριξε μια ματιά στο άνοιγμα αυτό, στάθηκε άρρωσμένος και θαμπεμένος.

— Βρινδινέ! κραύγασε, φίλε μου, σωθήκαμε!

IV

‘Η άνακάλυψις του Φλορεστάν

Η άνακάλυψις αυτή που έτος απότομα μετέβαλε σ' ένθουσιασμό την άκαλπισία του Φλορεστάν, δεν ήταν τίποτε το έξαιρετικό. Ο υποκόμης είχε βρει τα τρόφιμα του Στραβοχέρη. Ο τελευταίος, όποιος ήταν τρεις μήνες στην άρρωστια του άδν Διάξ, είχε προμηθευθεί τα τρόφιμα που του χρειαζόντουσαν.

Τα είχε φυλάξει όλα στο κούφωμα του υπογείου, έπειδή δε ή ύληρεσία του τελείωσε γρηγορότερα απ' ότι λογίζαμε, ήταν φυσικό να του είχαν περισσέψει άρθωνα τρόφιμα.

Απολειπόντο δε από χοιρομέρια, πατά κρέατα και άλλα τρόφιμα που μπορούσαν να διατηρηθούν επί άρκετό διάστημα.

Τα τρόφιμα αυτά δεν ήτανε βέβαια ή σωτηρία που έσπευτε να διακηρύξη ο Φλορεστάν μέσα στον ένθουσιασμό του, ήταν όμως ή άναβολή του θανάτου της παύσεως.

Ο υποκόμης άμέσως πήρε ένα κορμί και άνεκατέστησε μ' αυτό το φως που κούπεσε να αβήση. Έπειτα έσήκωσε το Βρινδινό στα χείλη του και τον μετέφερε επάνω στην άχυροστρωμένη του Στραβοχέρη, δίοντάς του να πιη λίγες σταγόνες κρασί. Άμέσως το πρόσωπό του πήρε κάποιο χρώμα και άφου εύχαρίστησε το Φλορεστάν, ξαναπήρε την άδύνατη στάση του.

Ότε μια φορά κόν έστριψε το βλέμμα του προς το σωρό του κούφωμα, που ήταν σωρευασμένος τρία βήματα μακριά του. 'Η προσηύχθηκε στο θάνατό τον έκανε να καταλαβαίνει ότι όλη ή προσηύχθηκε του ζωή ήταν ένα ψέμμα.

Όπως όλοι οι άλλοι μπορούσε να χίη κι' αυτός γυναίκα, παιδιά, φίλους, συγγενείς... Μά δεν τα θέλησε όλ' αυτά. Στερήθηκε τα πάντα και προτίμησε τον πλούτο, το χρυσάφι. Μά να τώρα τι αξία είχε γι' αυτόν όλο εκείνο το χρυσάφι που ήτανε σωρευασμένο επάνω του. Βλέποντάς το έννοιωθε ένα μίσος γι' αυτό.

Όστερ από τόσα έγκλήματα, ύστερ από τόσες περιπέτειες καταλάβαινε ότι ο θάνατός ήταν ή άνάπαυσις, ή γαλήνη, ή έστυρε. Ότε το δάχτυλό του δε θα κοίταζε να σηκώσει, προκειμένου ν' άναστήση την έλευθερία του.

Το Φλορεστάν όμως ή κατάσταση ή ήταν όλωσδιόλου διαφορετική. Αν και στην άρχη είχε χάσει το θάρρος του, τώρα όμως σιγά σιγά αποκτούσε πάλι την ένεργητικότητά του, τη γαλήνη του, τη δύναμή του. 'Ηθελε να ζήσει και γι' αυτό όλη του τη σκέψη ένα πόντο πράγμα την άποσχόλυσε: πως να κατορθώσει να βγί από το μίσος.

Άρχισε να ικετεύη το Βρινδινό να τον πληροφορήση που βρίσκονταν. Ο έτοιμοθάνατος που ήταν βυθισμένος στην εξέταση του κορμιού του και της ζωής του δεν του άπαντούσε παρά με μονοσύν-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο Γερμανός δραματικός συγγραφέας ΣΟΥΝΤΕΡΜΑΝ

λαβες κι' άόριστες λέξεις. 'Ωστόσο έπειδή ήθελε τουλάχιστον ο θάνατός του να μην είναι έγκληματικό, όπως ήταν όλη ή ζωή του καταλάβε ότι ήταν καθήκον του να βοηθήση όσο μπορούσε το σύντροφό του.

Δυστυχώς όμως ο Βρινδινός ένα μονάχα πράγμα ήξερε, ότι ή φυλακή του βρισκόταν στο κέντρο των υπογείων υπονόμων της πόλεως. Και αν ακόμα ο Φλορεστάν κατόρθωνε να πιάση την πόρτα ή νάνοξη μια τρύπα στον τοίχο θα του ήταν άδύνατο να βγί από το λαβύρινθο των υπογείων στοών.

Η είδηση αυτή είχε άποτελέσματα κεραυνού γιά το νεαρό υποκόμητα. Κάρφωσε το βλέμμα του στο πάτωμα και δε δοκίμασε πιά να παλαίψει με τη μοίρα του.

Πέρασε άρεκτη ώρα. Άκίνητος, συντριμμένος ο Φλορεστάν, είχε βυθιστή σε μια άγρια νάρκη, όταν έξαφνα ένα άρροδόκητο γεγονός τον έκανε να συνέλθη.

Μιά σταγόνα νερό έπεσε άξαφνα στο στέρο του. Ο υποκόμης στην άρχη ανατρίχασε. Μά σε λίγο και άλλη σταγόνα τον χτύπησε και κατόπι και τρίτη και τετάρτη... Κάθε ένα λεπτό έπεφτε και μια σταγόνα.

Μηχανικά ο Φλορεστάν τραβήχτηκε πίσω. 'Υψωσε τα μάτια του και είδε άπάνω στο ταβάνι του υπογείου μια λεπτή χαράμαδα απ' όπου έπεφτε το νερό. 'Ωστε λοιπόν πάνω από το όθλο του υπογείου υπήρχε κενό διάστημα, στο όποιο φυσικά βρισκόταν και το νερό; 'Ετσι τουλάχιστο φαντάστηκε ο υποκόμης όποιος άμέσως άρχισε το έργο του, κάνοντας όρκο ότι αυτή τη φορά δεν θ' άποθαρρύνονταν και δε θα κουραζόταν γρήγορα.

Άρχισε λοιπόν να στήνη ένα είδος σκαλωσιών με διάφορα πράγματα που βρισκόντουσαν στο υπόγειο, πράγμα που δεν ήταν και πολύ δύσκολο γι'αυτό το ταβάνι ήταν πολύ χαμηλό.

Τη στιγμή που έτοιμαζότανε να καταφέρει τον πρώτο χτύπο, ο Βρινδινός ο όποιος τον παρακολουθούσε με τα μάτια του τον προσκόλασε κοντά του.

— 'Υποκόμη, του είπε, το έργο που άρχίζετε είναι πολύ κοπιαστικό και άπαιτεί καιρό. 'Ισως να περάσουν πολλές βδομάδες χωρίς να κατορθώσετε τίποτα και ίσως στο τέλος το αποτέλεσμα να είναι μηδέν. Μπορεί όμως και να πετύχετε και γι' αυτό πρέπει σ' όλο το διάστημα της εργασίας σας να διατηρηθήτε δυνατός και όγνης.

— Λέγετε φίλε μου.

Θάψετε αυτό το δυστυχισμένο, είπε ο Βρινδινός δείχνοντας το Στραβοχέρη, γι'αυτούς ή άποφορά του πτώματος του θα σάς θανατώση πολύ γρήγορα. Σωτήστε γι' αυτόν ένα λάκκο, αλλά σκάψτε τον σ' ένα παρκαλώ, άρεκτά πλατύ γιά να χωρέσει και το σώμα μου κοντά στο δικό του.

— Εσείς δε θα πεθάνετε! φώναξε ο Φλορεστάν. Θάρρος δυστυχισμένε μου!

— Εσείς είστε ο γέρος που είπατε να με βοηθήσετε. Θα σάς περιποιηθώ εγώ, θα σάς σώσω.

Ο Βρινδινός έκουνταζε το κεφάλι του και είπε: — Όλα έχουν πεθάνει πιά μέσα μου εκτός από το μυαλό μου. Το καταλαβαίνω καλά ότι σε λίγες ώρες δε θα ύπάρχω πιά στη ζωή... Κάνετε ότι σάς λένε, υποκόμη, σκάψτε το λάκκο.

Ο Φλορεστάν ψάκωνε. Σιωπηλός και νευρκός άρχισε να σκάβη το σκληρό χώμα και άνοίξε ένα λάκκο εύρύχωρο και πλατύ. Άφου έθαψε μέσα σ' αυτόν το Στραβοχέρη πήγε έπειτα και κάθισε πλάι στο Βρινδινό, του όποιου έσφιξε τα χείρη με έγκαρδιότητα.

— Άλλοιμονο! είπε, που είναι ο καλός εκείνος που με φιλοενοούσατε τραυματισμένο στο σπίτι σας και με κάνετε να πιάθω όνειρα λέγοντάς μου διάφορες χίμαιρες. Πι άπόγινε το θαύμαςό εκείνο μέλλον με το όποιο νοητεύατε τις φιλοδοξίες μου. Μου λέγατε τότε ότι είχατε τη δύναμη να μεταβάλετε τη φτώχεια μου σε πλούτο, την άνάγκη μου σε παντοδυναμία και εγώ κρεμασμένος από τα χείλη σας, σάς άκούγα χωρίς να υποκαταβώ πως όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα όνειρο... Ένα παραμύθι...

— Ότε όνειρο ήταν, ούτε παραμύθι, τον διέκρινε ο Βρινδινός. — Πώς, το μυστικό που έμελλε να μ' άπολύσει και τους δύο, το μυστικό εκείνο που όταν είχατε άρχισι σχεδόν να μ' άπολύσει, ήσαν και μ' άπολύσαν, ήταν λοιπόν αλήθεια;

(Ακολουθεί)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΜΟΡΦΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑΣ

ΤΟΥ ΧΑVIER ΜΑRMIER

ΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν κιαρό ξύσε στην Κίνα ένας εξουσιασμένος Αυτοκράτορας πού τον έλε-
ναν Φαγκουόρ και τον έλάτρευαν στη χώρα του
σάν θεό. 'Ο μεγάλος βεζύρης του, άνθρωπος
πολύς-πολύς σοφός, μπορούσε ν' μπαίνει στην
κάμαρη του αφέντη του όποιαν ώρα ήθελε και
νά κοιμηνόταν μαζί του φιλικιά. Ένα πρωί
απ' όλην την πόλη ήλθε χωρίς νά χτυπήσει την
πύλη του κι' ο αυτοκράτορας πού νομιόταν σ'
ένα μεταξωτό χρυσοκέντητο ντιβάνι ξύπνησε
άξαπνα και με τό σπαθί στο χέρι του πήδησε
καταπάνω στον τρομαγμένο βεζύρη. Μά σέ λίγο
ήσυχασε κι' είπε μετανοημένος από βεζύρη του.

— Μά ξύπνησες από τ' όνειρό σου πού νά
ζωής μου. Έβλεπα στον ύπνο μου μία κόρη
τόσο όμορφη πού δέν πιστεύω νά γεννηθήκε
όμοια της στον κόσμο, αλλά την έβλεπα άγύριστα μέλις έμπηκε
έσύ. Μου φαίνεται πως πώς βλέπω ακόμα τό χαριτωμένο πρόσωπό
της και κοατώ τή θύμησή της σό φυλαχτό μέσ στην καρδιά μου.

Ο βεζύρης δέν ήταν μόνο σοφός σύμβουλος, αλλά και καλλιτέχνης
από τους καλύτερους της χώρας. Έπεισε θανυσία βιοτή και τό
σπουδαιότερο ζωγράφιζε με τόση τέχνη πού νόμιζες πως έδινε α-
ληθινή ζωή στις εικόνες του. Ακούγοντας λοιπόν τό λόγια του
αυτοκράτορα και θέλοντας νά τον ευχαριστήσει τον παρεκάλεσε νά
του ξαναπεί απ' την όρχη όσα είχε δει σ' όνειρό του κι' ένω ο
Φαγκουόρ μιλούσε μαγεμένος απ' την άγνωστη μορφή του όνειρου
του, ο καλλιτέχνης βεζύρης πήρε ένα άσπρο πανί, ένα πινέλο κι'
άραγετα χρώματα κι' άρχισε νά ζωγραφίζει την κόρη και τό παλάτι
της όπως τό είχε δει σ' όνειρό του ο αυτοκράτορας.

Όταν έτελειωσε την εικόνα του την έκρέμασε έξω απ' ένα χάνι
κοντά στην άνατολήν πύλη της πόλης απ' όπου περνούσαν κάθε
μέρα άμέτρητα καραβάνια κι' έτοποθέτησε κει έναν φύλακα μέ τή
διαταγή νά ρωτάει όλους τους ξένους πού σταματούσαν σ' ένα χάνι
έχαν λβεί πουθενά σ' αυτή την κόρη και τό παλάτι. Μία μέρα περνούσε
από κει κάποιος ταξιδιώτης και μόλις είδε την εικόνα φώναξε
μέ χαρά :

— Παράξενο, κάπου την έχω δει αυτή τή κόρη...

Ο φύλακας τόν οδηγείσε σέ λίγο μπρός σ' ένα μεγάλο βεζύρη
κι' ο ξένος άποκρίθηκε άφοβα στην ερώτησή του.

— Η κόρη πού είδα στην εικόνα μοιάζει πάρα πολύ μέ τήν
όμορφη βασίλισσα της Πόλης πού λάμπει σάν ήλιος απ' τό
κάλλη, μά δέ θέλει νά παντρευτεί γιατί μία μέρα πού περπατούσε
μόνη της σ' ένα βελανιδιό είδε πάνω σ' ένα δέντρο μία φωλιά
και μέσα σ' αυτή ένα ζευγάρι παγώνια μαζί με τό μικρά τους. Άλλά
μόλις τό δέντρο όπκι βοίσκονταν ή φωλιά έπαισε, πούς έξερι γιατί,
φωτιά, τό σπρινικό πουλί πέταξε μόνο του, ένω τό θηλυκό μ' ή-
λυντας ν' άφήσει άπροστάτευτα τό μικρά του και μ' ή μπορούσες νά
τά πάρη μαζί του προτίμησε νά μείνι κοντά τους και νά κη μαζί
μ' αυτά στις φλόγες.

Η βασίλισσα όσν είδε την τραγική αυτή σηνή και τήν α-
ποθνήσκει τής υπήρξης πίστεως πως τό ίδιο γίνεται και στους άν-
θρώπους κι' από τότε δέ θέλησε νά ίδη άντρα σ' ένα μάτι της ούτε
άποσείγει νά παντρευτεί.

Ο μεγάλος βεζύρης άκουσε προσεχτικά τις πληροφορίες του
ξένου, πήρε από τόν αυτοκράτορα άδεια ένός χρόνου χωρίς νά του
φανέρωση τό σχέδιό του ντύθηκε σάν
άτλός πολίτης, πήρε μαζί του τόν άγνω-
στο ταξιδιώτη κι' ύστερα από λίγους
μήνες έφτασαν στην έξοχιστή Πόλη πού
τήν είχαν τότε δι-ή τους οι Έλληνες.

Ο βεζύρης χωρίς νά χάση καιρό άφη-
σε τό σύντροφό του και μπαίνοντας σ' ένα ξενο-
δοχείο, διόρισε πώς ήταν περαστικός
ζωγράφος και γρήγορα άπόκτησε μεγά-
λη φήμη. Σέ λίγες μέρες οι φίλοι του
μ' ήλθαν μ' ένθουσιασμό στην αούλή κι' ή
βασίλισσα πού άγαπούσε πολύ τή ζω-
γραφική παρεκάλεσε τόν πατέρα της νά
πάρη σ' ένα παλάτι αυτόν τόν έξοχιστό
καλλιτέχνη πού έρχόταν από τόσο μακρινή
χώρα κι' ή έργα του νά θανμάζονταν απ'
όλους. Ο βασιλιάς τόν παραχώρη-
σε μία κάμαρη του παλατιού του γιά νά
εργάζεται και τού παρήγγειλε άραγετα
τοιχογραφίες. Ο βεζύρης έργάστηκε μέ

Xavier Marmier

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Μετά τόν ευρωπαϊκό πόλεμο σ' ένα Γερμα-
νικό στρατό κατατάσσονται μόνον 55.000
κλήρωτοι. Οι άλλοι δέν γίνονται δεκτοί ως
πράχοντες και ίδίως ως προσβεβλημένοι από
διάφορα καρδιακά νοσήματα.

— Οι πρότερες πού δίδονται σ' ένα Γαλλία
κάθε χρόνο άνέχονται σέ 1.500.000.000 (ένό-
μιση δισεκατομμύριον) φράγκα.

— Κάθε πενήντα χρόνια ο πληθυσμός
του Βελγίου αζάνει κατά δύο εκατομμύρια.

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η φαντασία και οι σοφοί. — Ο ρόλος της φαντασίας επί των άνα-
καλύψεων. — Νεύτων — Γαλιλαίος — Κολέμβος — Παπέν — Μογ-
γολφιέρ — Μπράουν — Αρχιμήδης — Κέπλερ. — Τό καπάκι και ο
πυλός. — Τό ρουστάνι πού στέγνωνε στή φωτιά. — Τό μήλο πού πεσε
σ' τό κεφάλι του Νεύτωνα.

Ο πολύς κόσμος πιστεύει ότι ή φαντασία δέν εινε χρήσιμη παρά στους
καλλιτέχνες και στους ποιητές, τους όποιους και θεωρεί πάντοτε μάλλον
παιδιά.

Έξ άλλου οι σοφοί και οι επιστήμονες έχουν φήμη ως άνθρωποι θετικοί,
επιστημονικοί, πάσης φαντασίας. Τί πλάνη!

Ακόμη κι' οι μαθηματικοί δέν εινε τίποτε άλλο από όνειροπόλοι πού
παράλληλα πρós τόν αστηρόν όλολογισμόν χρησιμοποιοούν διαρκώς την
φαντασία.

Τι άλλο όμως εινε ή υπόθεσις από φαντασία;

Άλλά τάχα ή φαντασία δέν έχει καίτοι σπουδαιότατο ρόλο στις
ανακαλύψεις των επιστημονικών νόμων πάνω στους όποιους έβα-
λθηκε ή πρόδοσις της ανθρώπινης ζωής;

Στό κεφάλι του κοιμημένου Νεύτωνα πέφτει ένα μήλο. Τό
γεγονός αυτό σέ κάθε άλλον θά προκαλούσε μαζί με τήν άπρο-
σάρτη άρρώστησιν τό πολύ-πολύ μιά... βλαστήμια. Ο σοφός άγ-
γέλος όμως, με τήν λοχρά του φαντασία ανακαλύπτει τήν παγκό-
σμια έλξη των σωμάτων, τον περίφημο νόμον της βαρύτητας.

Ένας πολυέλαος πού κινείται σ' ένα Μητρόπολη της Πίζας, φαι-
νόμενο πού τό είχαν δει χιλιάδες άνθρωποι πριν απ' αυτόν, εινε
άγνωστο γιά νά γεννηθή σ' ή φαντασία του Γαλιλαίου τήν μεγαλει-
ότητα του νόμου της περιστροφικής κινήσεως της γης!

Ο Χριστόφορος Κολόμβος έφαντάστηκε, ότι ή Γη εινε στρογ-
υλή και απ' αυτό έβγαλε τό συμπέρασμα ότι πλέον πάντοτε πρós
το νότον θά κατέληγε νά φθάση σ' ένα
πρόσωπο πού δέν έπρεπε νά έλθει από τόν
νότον.

Η άπορροή της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

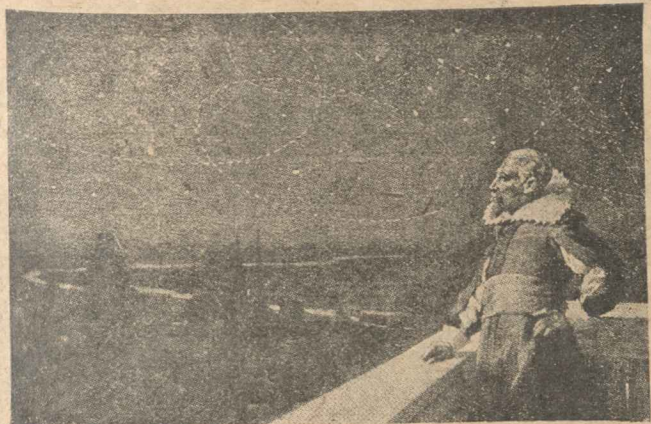
Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Μία φούσκα της γυναικας του πού
επείσθησε νά ανακαλύψει τόν κόσμο,
έπαισε σ' ή μεγάλη φαντασία του
του Δοννιότου Παπέν, ο όποιος
πρώτος συνέλαβε νά προσεξη ότι
τό καπάκι μιάς κατσαρόλας με νερό
πού έβραζε σ' ένα τζάκι, τόν άνωση-
κόταν απ' τόν άτμό!

Ο Κέπλερ και τ' αστέρια...

πτώσεις των μεγάλων ανακαλύψεων και έφευρήσεων, κατά τάς ό-
ποιας ή φαντασία έπαιξε τόν ουσιαστικότερον ρόλον. Άλλά και μέ
τά όλίγα παραδείγματα πού δίδομεν, έλπίζομεν οι άναγνώστες μας
ν' άνανεωρήσουν τήν γνώμην των ότι ή μεγάλη αυτή δύναμις εινε
προνόμιον άνάξιο λόγου των ποιητών και μόνον αυτών.

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΤΟΥ κ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Ένα άνέκδοτον του Τσάρου 'Αλεξάνδρου του 3ου. Πώς
ένα καπάκι γίνεται έκατό χιλια-
δες ρούβλια. Η καταπαλξής του
Τσάρου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι καθημερινές συζητήσεις γιά
τήν ισοσκελίση του προϋπολογισμού,
ή άγωνιώδεις προσπάθειες των έκά-
στοτε ύπουργών των Οικονομικών νά
σταματήσουν τό τερατικό ποσό αυτό με-
γαλήριο, καθιστούν διαβερώς έπι-
καιρον ένα άνέκδοτον του Τσάρου
της Ρωσίας 'Αλεξάνδρου του 3ου.

Ήταν ή εύτυχής τότε εποχή πού
ο προϋπολογισμός της άνατολής Αύ-
τοκρατορίας παρουσίαζε πάντοτε
σταθερά πλεονάσματα. Κάποτε ο
'Αλέξανδρος ο 3ος, ο όποιος φαίνε-
ται εινε έξαιρετικώς πωτισμένος
κατά τήν διαβόλησιν του, άπεφάσισε νά
περάσει τήν άρα του διαβάλλοντα
Κράτους. Ένα κοντάκι του είνην

τόν προϋπολογισμό του
την προέγεια. Έγραφε:

«Προμήθεια λίπους γιά τήν Αύτου Αυτοκρατορικήν Μεγαλειό-
τητα... Ρούβλια 100.000.

Ο Τσάρος ήταν βέβαιος ότι ποτε ο ίδιος δέν έχρειάζονταν τέ-
τοιαν ποσότητα λίπους και έπέλεξε τόν ύπουργό των Οικονομι-
κών νά του δώση σχετικώς έξηγήσεις. Ο ύπουργός άπροσεχταστος
δέν μπόρεσε νάπαντήση. Διατάχθη άμέσως νά ζητή άνάγκαις γιά
τό λυτή αυτό τό μυστήριον. Έξετάσθησαν οι προϋπολογισμοί των
περασμένων χρόνων και διαπιστώθηκε ότι τό κοντάκι αυτό ένεργεί
προς τό πρόνον κατ' άπορροήν πρόδον. Έπί τού προηγούμε-
νου καθεστώτος άνήρχετο εις 25.000 ρούβλια και επί Νικολάου του
1ου εις 6.500. Έξετάζοντας έτσι έναν πρós ένα τούς προϋπολογι-
σμούς έφθασαν στην άρχή, όταν γιά πρώτη φορά άνεγράφη ή «Προ-
μήθεια λίπους εις τήν Α. Α. Μεγαλειότητα!».

Ήταν τήν εποχή του Μεγάλου Πέτρου. Μία μέρα ο Τσάρος τή
στιγμή πού έτοιμαζόταν νά ξεκινήση γιά κνήνη, μ' έλο τόν άπαίσιο
καιρό, έδεώθησε άπαραίτητον νά τού περάσουν με λίπος τις μπο-
τες του κι' επειδή δέν ήλθε άλλο τίποτε πρόχειρο, ο ύπουργός
του άγόρασε ένα σπερματόεχο, πού τό έχρέσας σ' ένα βιβλίο έξόδον
όσο τό πήρε. Δηλαδή ένα καπάκι!

Όπως ήταν φυσικό στον έπόμενο προϋπολογισμό προσεβλήθη
άνάλογη δαπάνη, με μικράν αύξησιν της ποσότητος γιά ένδεχομέ-
νην μεγαλύτην κατανάλωσιν λίπους γιά τις μποτές του Αύτοκρά-
τορος πού διόλου παράξενο νά είχε συγχύσει νά κάνει νά κνή-
νην του με παληόκαιρο! Έτσι χρόνον με τό χρόνο, από αύξησιν σέ
αύξησιν, χωρίς κανείς νάνε σέ θέση νά δικαιολογήση τό πάγμα,
έφτασε σ' ένα στρογγυλό ποσόν των 100.000 ρούβλιων, πού τό είδε
τυχαιώς ο 'Αλέξανδρος 3ος και τό διέγραψε. Έκείνος πού έλλή-
ρωσε τά σπασμένα ήταν ο ύπουργός των Οικονομικών πού έξε-
διώχθη από τόν Τσάρον κακήν κακώς...

Ο Μπράουν και ή άράχνη...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

TOY ROGES RÉGIS

«Ένα διαπεραστικό σφύριγμα άκούστηκε μέσα στην ήσυχία της σκοτεινής νύχτας. Μέσ' από τὰ κλαδιά των πυκνών δέντρων, ένας γερασμένος άνθρωπος πετάχτηκε και έτρεξε προς τὸ μεγάλο δρόμο, πού περνούσε ἀπ' τὸ ερμιο εκείνο δάσος. Δεύτερο σφύριγμα άκούστηκε σὲ λίγο καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἡ σιλουέτα ενός νέου φά- τόμερος πού τράβηξε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.

— Έσύ είσαι, Τζών; Πόσο ἀνησυχούσα μήπως δὲν ἐρχόσουν σήμερα νὰ με ἴδῃς! Ἀκούστηκε μιά φωνή.
— Δὲν μπορούσα νὰ μὴν ἐρθῶ. Μπάριμπα-Τόμυ. Στὸ εἶχα υπο- σχεθεῖ! Τί με θέλεις; Σὲ τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος; εἶπε ὁ νέος.

Τὰ μάτια τοῦ γέρω-Τόμυ εἰλαμψαν ξαφνικά ἀπὸ εὐχαρίστηση.
— Ὅπως σοῦ εἶπα, Τζών, καὶ προχθές, εἶπε στὸ νέο ἀπορά- σια πιά νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω στὴν πόλη αὐτή, ὅπου ξέρεις πόσο κινδυνεύω γιὰ τὴν τελευταία κλοπή...
— Μὰ τί φοβάσαι; Εἶσαι πολὺ καλὰ κρυμμένος ἐδῶ; ψιθύρισε ὁ νέος... «Επειτα μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ χωρὶς προστασία.

— Ὁχι, ὄχι! Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ πιά αὐτὴ ἡ ζωή... Θὰ φύγω μακριὰ γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο τοῦ φόβου πού με βασανίζει νύχτα καὶ ἡμέρα...
Οἱ δύο ἄνθρωποι ἔμειναν λίγες στιγμὲς σιωπηλοί.

«Εκείνο πού ζητάω ἀπὸ σένα σήμερα, Τζών, εἶνε μιά σπουδαία ἐκδούλευση τὴν ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς.
— Τ' εἶν' αὐτὸ πού λὲς Μπάριμπα-Τόμυ; Ἀμφιβάλλεις λοιπὸν γιὰ τὴν ἀφοσίωση πούχω γιὰ σένα;...

— Ὁχι, Τζών δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ ἄ- κουσέ με! Θὰ γνωρίζεις βέβαια τὸν Ἐντβαρ Ρουκέν, αὐτὸν πού κάθεται στὸ ἐξοχικὸ σπι- τάνι κοντὰ στὰ μεταλλεῖα;
— Ναί! τὸν ξέρω καλά!
— Ξέρεις ἐπίσης ὅτι ἔχει καὶ ἓνα κορίτσι; — Βέβαια. Ἐννοεῖς τὴν ὥραία Διάνα; ἔ;
— Ἀκριβῶς. Μπράβο! Εἶσαι βλέπω πολὺ καλὰ πληροφορημένος. Λοιπὸν, ἀκουσέ με Τζών. Τὴν κοπέλλα αὐτὴ τὴν ἀγαπῶ καὶ θέλω, πρὶν φύγῃ, νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου!

Στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ γέρω-Τόμυ, τὰ μάτια τοῦ Τζών ἀστράψαν κ' ἓνα κύμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό του... Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψει ἀκόμα σ' ἐκεῖνα πού εἶχε ἀκούσει.
«Ὁ Γέρω-Τόμυ ὅμως, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀπό- τομή αὐτὴ ταραχὴ τοῦ νέου, ἐξακολούθησε:

— Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, Τζών, τὴν ὥραία Διάνα... Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ πρὶς αὐτὸν τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὴν ζητήσῃς ἐκ μέρους μου, λέγοντάς του ὅτι θὰ τοῦ πληρώσω τίς 200 λίρες πού ζηταίει γιὰ νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσή του στὸ γάμο αὐτό. Ὁ Ἐντ- βαρ ἀγαπᾷ πολὺ τὰ χρήματα καὶ ἐξ ἄλλου ξέρεῖ καλά ποιὸς εἶμαι. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνηθῇ...

«Ὁ Τζών δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Στὸ γέρω — Τόμυ, ὥφειλε ὅλη τὴ λίγη εὐτυχία της ζωῆς του. Ὁρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μη- τέρα, βρέθηκε πολὺ μικρὸς στὸ σπῆι τοῦ γέρω — Τόμυ κ' ἔκει ἀνατράφηκε ἀπ' αὐτὸν ὡς τὴν ἡλικία πού ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτοῦ του. Ὁ Γέρω — Τόμυ ἦταν γιὰ τὸν Τζών ὁ δεύτερος πατέ- ρας του, ὁ προστάτης του, ὁ σωτήρας του. Χωρὶς αὐτόν, ποιὸς ξέρεῖ, ἂν θὰ βρισκότανε τώρα στὴ ζωὴ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀτύχημα πού εἶχε νὰ χάσῃ τόσο μικρὸς τοῦς γονεῖς του καὶ νὰ μείνῃ ὀρ- φανὸς καὶ ἀπροστάτευτος στοὺς πέντε δρόμους...

Καὶ ὅμως τώρα; Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ τώρα; Ὁ Τζών στὰ μάτια τοῦ γέρω — Τόμυ ἀνέιχνε τὴ στιγμή εκείνη γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἀντίηχο τῆς καρδιάς του...
— Καλὰ, Μπάριμπα Τόμυ, τοῦ ἀπήντησε, ὁ νέος συγκατώντας ὅσο μπορούσε τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς του. Καλὰ! ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι ὁ Ἐντβαρ θὰ δελεασθῇ ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ θὰ συγκατατεθῇ σ' αὐτὸ τὸ γάμο τῆς κόρης του. Μὰ ἂν ἐκείνη, ἀρνηθῇ νὰ σὲ πάρῃ!

— Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ!
— Ποῦ τὸ ξέρεις;
Τὴν τελευταία ἐρώτησὶ ὁ Τζών τὴν εἶπε μ' ἓνα τόνο πού ἔ- δειχνε, πὺς μέσα στὴν ψυχὴ του ἔκρυβε κάποιο ἰδιαιτέρου ἐνδια- φέρο γι' αὐτὴν τὴν κοπέλλα. Ὁ Μπάριμπα Τόμυ ἄρχισε νὰ υποψιά- ζεται καὶ κυττάζοντας παράξενα τὸν Τζών στὰ μάτια τὸν ρώτησε.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα ἂν μ' ἀγαπᾷ ἡ κόρη ἢ ὄχι; Ἐκτός ἀν τὴν ἀγαπᾷς...
— Ναί, ναί, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴ Διάνα, Μπάριμπα

Τόμυ, εἶπε ξαφνικά ὁ Τζών, χωρὶς νὰ μπορῇ πιά νὰ συγκαταθῇ. Τὴν ἀγαπᾷς, μὰ ἐσύ δὲν ἔχεις χρήματα γιὰ νὰ τὴν πάρῃς!... Ὁ Τζών πῆγε κατὶ νὰ πῇ στὸν Μπάριμπα Τόμυ ἄλλα συγκα- τήθηκε.

— Λοιπὸν; ρώτησε ὁ Τόμυ. Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς; Ἔτσι κ' εἶσι βλέπεις καθαρά πὺς ἡ Διάνα δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνῃ δική σου...
— Θὰ σκεφθῶ!... ἀποκρίθηκε ὁ νέος.
— Δὲν θὰ μοῦ κάνῃς λοιπὸν αὐτὴ τὴ χάρι;...
— Ὁχι!

— Οἱ δύο ἀντίζηλοι κυττάχθηκαν στὰ μάτια καὶ σώπληαν με- ρικὲς στιγμὲς. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ θυροφύλλο τῶν τροχῶν ἐνὸς ἀμαξίου πού ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος του...
— Πρέπει νὰ φύγῃ! εἶπε ὁ Μπάριμπα Τόμυ.
— Καληνύχτα! ψιθύρισε ὁ Τζών.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσουν τίποτα ἄλλο χωρίσαν σιωπηλοὶ καὶ δυσθυμοί...

«Ὅλη αὐτὴ τὴν νύχτα ὁ Τζών δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ὁ νοῦς του γυρῶε πότε στὴν ὥραία Διάνα καὶ πότε στὸν γέρω — Τόμυ, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σέβεται. Ἦταν ἀκόμη ἑλισσόμενος ἀπὸ τὰ λόγια πού εἶχε ἀκούσει λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ προστάτου του. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Πὺς ἔπρεπε νὰ φερθῇ; Νάφθῃ τὴ Διάνα, νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ Μπάριμπα Τόμυ;... Ἀ! ὄχι! ὄχι! Αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ποτὲ, ποτὲ!...

«Ὁ Τζών δταν ἐξήντησε τὸ πρῶτ' σκέφτηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξα- κονομήσῃ τὰ χρήματα πού ζητούσε ὁ πατέρας της Διάνας γὰ νὰ συγκατατεθῇ στὸ συνοικεσιὸ τῆς κόρης του καὶ νὰ προλάβῃ ἔτσι τὸν Μπάριμπα Τόμυ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ ἓναν τοκογλύφου ἀπὸ τὸν ὁ- ποῖον ἤλπιζε νὰ δανεισθῇ τίς 200 λίρες.
— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τίς δώσω τοῦ εἶπε ἀπότομα ἐκεῖνος, ὅταν τὸν ἐπεσκέψθῃ στὸ γραφεῖο του. Ἐγὼ ζητάω πάντοτε ἐξασφάλιση τῶν χρημάτων μου καὶ ξέρω ὅτι σὺ εἶσαι ἐνὸς ἀπένταρος.

«Ὁ Τζών προσπάθησε νὰ τὸν πείσῃ λέ- γοντάς του ὅτι θὰ τοῦ ἐπέστρεφε πολὺ γρή- γορα τὰ χρήματα πού θὰ δανειζότανε, ἀλλὰ στάνηκε ἀδύνατο.

Τὴν στιγμή ὅμως πού ἔκανε νὰ φύγῃ, ὁ τοκογλύφος τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε:
— Υπάρχει ἓνας τρόπος γιὰ σένα νὰ βρῇς τὰ χρήματα πού σοῦ χρειάζονται.
— Ποιὸς; ἐρώτησε μ' ἐκπλήξῃ ὁ Τζών...
— Νὰ προσπαθήσῃς νὰ βρῇς ἐκεῖνον πού

διέπραξε τελευταία τὴν περιφρονη κλοπὴ τῆς τραπεζῆς. Θὰ τὴν θυμάσαι βέβαια! ἔ; Λοιπὸν, ὅταν τὸν καταδώσῃς, ἡ Τραπεζὰ θὰ σοῦ πληρώσῃ ἀμέσως τὸ ποσὸ πού ζητᾷς νὰ δανεισθῇς ἀπὸ μένα.
«Ὁ Τζών ἔμεινε λίγες στιγμὲς βουβός. Κατακόκκινος καὶ ταρα- γμένος πῆρε ὕστερα τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε στὸ δρόμο...
«Ὁ ἥλιος ἔκαιγε ἔξω καὶ ἓνας ἱερός ἀποπνιχτικὸς ἀνεμὸς ἔκανε τριγύρω...

Ὅτε ἤξερε πὺς πῆγαινε ὁ Τζών. Μέσα στὴν ψυχὴ του κἀλυσαν δύο μεγάλα αἰσθήματα. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀφοσίωση πού εἶχε στὸν Μπάριμπα-Τόμυ καὶ ὁ μεγάλος φόβος πρὸς τὴν κόρη τοῦ Ἐντβαρ. Τί ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἀπὸ τὰ δύο; Μὲ ποῖο μέρος ἔπρεπε νὰ πρῇ.
Εκείνη τὴ στιγμή καθὼς ἔστριβε τὴ γωνιά ἐνὸς ἐρμίου δρομι- σκου, εἶδε νάρχεται ἐπάνου του ἓνα ἀμαξάκι πού τὸ δὴγοῦσε μιά κοπέλλα. Ἦταν ἡ Διάνα, ἡ ὥραία Διάνα, πού ἐρχότανε ἀπὸ τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι της καὶ πῆγαινε πρὸς τὴ πόλη...

— Καλημέρα, Τζών! τοῦ φώναξε. Πὺς βρισκόσαι τέτοια ὥρᾱ ἐδῶ;
«Ὁ Τζών τὰ εἶχε χαμένα. Μόλις πρόφτασε νὰ τῆς ψιθύρῃ μιά καλημέρα κ' ἀμέσως τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Δὲν εἶχαν ἀκόμα τὸ θάρρος νὰ μείνουν μόνον καὶ νὰ μιλοῦν φανερά, μπρὸς στὸν κόσμο...

«Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δώσει καὶ στὸν οὐ- ρανὸ τὰ σύννεφα εἶχαν πάρει ἓνα βαθὺ κόκκινο χρώμα.
Ἡ ἐξόπορτα τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἐντβαρ ἀνοίξε καὶ ἓνας ἄνθρωπος μῆτρε μέσα βασιστικός.

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ μορφή της Διάνας πρόβαλλε μέσα ἀπ' τὰ δέντρα.
— Ἔσὺ ἐδῶ, Τζών;... πὺς; τί τρέ- χει;
— Εἶνε καιρὸς πιά, Διάνα νὰ γίνουμε εὐτυχεῖς! Ἐρχομαι νὰ συναντήσω τὸν πατέρα σου! Ἐγὼ χρήματα, Διάνα! ἔχω

δὸς χρήματα χρειάζονται γιὰ νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου.
Ἡ κόρη τοῦ Ἐντβαρ ἔγινε κατάχλωμη. Κάποια ἄδριαστη ἀνησυ- χία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό της. Ποῦ τὰ εἶχε βρῇ τὰ χρήματα ὁ Τζών; Πὺς εἶχε κατορθώσει νὰ προμηθευθῇ τὸ ποσὸ πού ζητούσε ὁ πατέρας της γιὰ τὸ γάμο του;...
Μηχανικὰ ἀκολούθησε τὸν Τζών ἔως τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἐκεῖ οἱ δύο ἐρωτευμένοι σταμάτησαν:
— Πρὶν μποῦμε μέσα πρέπει νὰ μάθω, Τζών, πὺς βρῆκες τὰ χρήματα αὐτά; τοῦ εἶπε ἐκείνη κόνοντας τὸ δρόμο του.
— Μοῦ τὰ δάνεισε ἓνας φίλος μου! ἀπήντησε ἐκείνος κ' ἓνα κύμα αἵματος τοῦ ἀνέβηκε στὸ πρόσωπο.
— Ποιὸς φίλος; ρώτησε πάλι ἡ Διάνα!

«Εκείνος ὅμως δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ. Ἐκύτ- ησε τὴν Διάνα στὰ μάτια καὶ ἔμεινε ἐστὶ χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.
Ἐξάφνα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν περιμένῃ, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Διάνας ἀνοίξε καὶ ἡ μορφή τοῦ πατέρα της πρόβαλλε αὐστηρή.

— Γιατὶ δὲν λὲτε ὅτι τὰ χρήματα σὰς τὰ ἔδωσαν ἀπὸ τὴν Τραπεζὰ...
— Ἀπὸ τὴν Τραπεζὰ; ἔκανε ἡ Διάνα...
— Ναί! πρόσθεσε ὁ Ἐντβαρ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόδωσε ἓναν κλέφτη, ἓναν ἐγκληματία μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀμοιβή πού θὰ εἶδαν σὲν καταδότη του...

Ἡ Διάνα κυττάζε κατάχλωμη τὸν Τζών χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ μιλήσῃ...
«Εκείνος κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ σκεκότανε ἀκίνητος μὲ χαμηλωμένα μάτια...

Μιά μικρὴ σιωπὴ ἐπηκολούθησε. Ἡ Διάνα δὲν μπορούσε νὰ παύσῃ σ' αὐτὰ της. Ὅποτε εἶχε προσδώσει λοιπὸν τὸν Γέρω-Τόμυ, τὴν προστάτη του, τὸν σωτήρα του...
Γιὰ μιά στιγμή σκέφτηκε πὺς γίνιχαν γιὰ τὴν ἀγάπη της, ἀλλὰ δὲν μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ συγχωρήσῃ αὐτὴ τὴν προδοσία...

— Ὁχι, ὄχι, φώναξε τέλος. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἄντρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν ἀγαποῦσα ἄλλοτε, ἀλλὰ τώρα, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν προδοσία, τὸν μισῶ, τὸν μισῶ...
— Συγχώρησέ με, Διάνα, συγχώρησέ με! ψι- θύρισε ὁ Τζών. Ἐπρόδωσα τὸν Τόμυ γιὰ νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου!

— Δὲν ἐξήγησα ποτὲ ἀπὸ σένα νὰ κάνῃς ἓνα τέ- τοιο ἐγκλημα!... Νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ ποτὲ!... Ποτὲ πιά!
Ἡ τελευταία αὐτὴς φράσις τῆς κόρης τοῦ Ἐντ- βαρ ἐλέγχθησαν μὲ τέτοια δύναμη καὶ ἀποφασιστικὸ- τητα, ὥστε ὁ Τζών εἶδε, ὅτι ἦταν πιά περιττὸ νὰ ἐπιμένῃ. Τρέμοντας μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ κλο- πῆς εἶδε ἓνα τελευταῖο βλέμμα στὴ Διάνα καὶ χάρθηκε σιγά σιγά μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου. Λίγες στιγμὲς πέρασαν ἀπὸ μὲτα ὅταν ἡ Διάνα εἶδε, ὅτι ὁ Τζών εἶχε πιά φύγει μακριὰ τῆς ἐπὶ στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της καὶ ψιθύρισε μὲ δάκρυα στὰ μάτια:

— Πατέρα μου, πατέρα μου! πόσο εἶμαι δυστυχισμένη!...
Roges Régis

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ - ΑΣΤΕΙΑ

«Ὁ Σάβλ Μονσελέ εἶχε προσκληθῇ κάποτε σὲ γεῦμα ἀπὸ ἓνα πλούσιο, πού ἦταν πολὺ ἐνθουσιασμένος γιατί εἶχε στο- τραπέζι του ἓναν τόσο περιφρονη συγγραφέα, πού εἶχε ταυτοχρόνως τὴν ἑμὴν μεγάλην φαγὰ.

«Ὅταν ἐσέβησαν τὸ ψητὸ ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε κ' ἔφεραν μιά πινακίδα κρασί, πού εἶχαν ἀφήσει ἀπάνου της ἐπιδεικτικῶς τίς ῥόδες ἀπὸ τὸ ὑπόγειο πού τὴν ἐβγαλάν.
— Εἶνε γνήσιο παλὸ Σαμπρεντέν, εἶπε ὁ νεόπλουτος. Πάρα πολὺ παλὸ. Ἦθελα νὰ μοῦ ἐλέγατε, κύριε Μονσελέ πὺς τὸ βρῆκατε.

«Ὁ Μονσελέ τὸ δοκίμασε, ἐπέσιθῃ ὅτι οἱ προμηθευταὶ ἐσορό- τισαν τὸν νεόπλουτο καὶ ἔβαλαν κρασί τῆς τελευταίας ἐσοδείας ἐκμπονιάς μὲ παλὲς φίρμες καὶ μὲ ἀράχνη, ἔπ' ἔξω καὶ εἶπε:
— Εἶνε δικό, εἶπε τὸ γκαρσόνι. Ἀλάξαν τὴ μαγεύρισμα καὶ ἡ καινούργια βὲν ἤξερε ὅτι ἡ ἄλλη ἐκοβε τὸ κομμάτι σας σὲ δύο.

Σὲ μιά οἰκογενειακὴ πανσιὸν κάποιος παραπονεῖται στὸ γκαρσόνι.
Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Ἐγὼ εἶμαι παλὸς πελάτης καὶ μοῦ δι- νουν συνήθως δύο κομμάτια ψητό. Σήμερα μοῦ ἔφερες ἓνα.

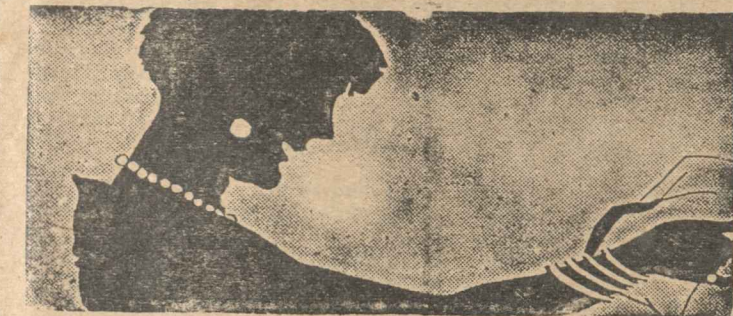
— ἔχετε δικό, εἶπε τὸ γκαρσόνι. Ἀλάξαν τὴ μαγεύρισμα καὶ ἡ καινούργια βὲν ἤξερε ὅτι ἡ ἄλλη ἐκοβε τὸ κομμάτι σας σὲ δύο.

Ἡ Μαργαρὶτ στὴν Ἀντριάννα.
— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καινούργια σου ἀφεντεριά;
— Καθόλου. Ἡ κυρία μᾶς προσέχει πάρα πολὺ. Ὁ κύριος καθόλου.

Σὲ μιά οἰκογενειακὴ πανσιὸν κάποιος παραπονεῖται στὸ γκαρσόνι.
Αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Ἐγὼ εἶμαι παλὸς πελάτης καὶ μοῦ δι- νουν συνήθως δύο κομμάτια ψητό. Σήμερα μοῦ ἔφερες ἓνα.

— ἔχετε δικό, εἶπε τὸ γκαρσόνι. Ἀλάξαν τὴ μαγεύρισμα καὶ ἡ καινούργια βὲν ἤξερε ὅτι ἡ ἄλλη ἐκοβε τὸ κομμάτι σας σὲ δύο.

Ἡ Μαργαρὶτ στὴν Ἀντριάννα.
— Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καινούργια σου ἀφεντεριά;
— Καθόλου. Ἡ κυρία μᾶς προσέχει πάρα πολὺ. Ὁ κύριος καθόλου.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΗΛΙΚΙΑ

Τοῦ Peacock

Εἶχες τέσσερα ἐοὺ κ' ἔξῃ ἐγὼ χρυσάκια
σὰν ἐπαίσαμε μαζὶ μέσ' στὸ περιβόλι,
πότε σὰν τρελλὰ τραγιά, πότε σὰν ἀρνάκια,
κ' ἡ ζωὴ μας ἦταν κάθε μῆρα σκόλη.
Παίξαμε ἀνδοπόλεμο, στὶς σπηλιὲς χονδρόμαστε,
κεληδοῦσαμε γλυκὰ σὰν τὰ χελιδόνια,
στὰ χορτάκια τοῦ χλωροῦ κάμπου ἐξαπλοῦμαστε
καὶ στεφάνια πλέκαμε πρὶν ἐξήτα χρόνια.

Σὰν τὸ ρόδο ἀνοίγεις, ὁμορφὴ παρθένα,
κ' ἡ ἀγάπη μου γλυκεῖα σὰν καὶ πρὶν βαστούσε
καὶ γιὰ σένα ὁ καιρὸς βίωσε καὶ γιὰ μένα
δύσως μαύρους λογιμούς γελαστὸς περνοῦσε.
Κι' ἐδὼναιμους ἡ φωτιά κ' ἀναβῇ ὁ καῖμὸς μου
κ' ἡλικά νὰ ζήσουμε σὰν πιστὰ τριγύνα,
ἐθαρροῦσα πὺς καὶ σὺ μ' ἀγαποῦσες, φῶς μου,
ὅπως σ' ἀγαποῦσα ἐγὼ πρὶν πενήντα χρόνια.

Πλήθαιναν τὰ κάλλησόν χρόνῳ μὲ τὸν χρόνῳ
τότες βάλλθηκαν πολλοὶ νὰ σὲ τριγυρνοῦνε,
κ' ἔβλεπες, βαλίσσα στὸν λαμπρὸ σου θρόνο,
νάρχονται σὰν οὐκίβοι σου, νὰ σὲ προσκυνοῦνε.
Μότρες πλοῦτῃ καὶ τιμῇ σὺ θαμνῶναις τὰ μάτια, *ἔμεινεν*
πάτρες τῶν δοχῶν σου τὰ παρθένα χιόνια
κ' ἔκανες τοῦ φίλου σου τὴν *φτωχὴν* καρδιά κομμάτι,
καὶ τοῦ σῆμας τὸν τοῦ πρὶν σαράντα χρόνια.

Ἐξῆρα, γιατίεῦνθα καὶ παντοῦνθα μὰ μέρα
— δὲν μετάνιωσα ποτὲ γιὰ τὴν ἐκλογὴ μου!
κ' ὅταν κάποτε ἔμαθα πὺς ἐγίνηκες μητέρα,
τὸ παιδάκι πῶκαμες δὲν τὸ πόθησα παιδί μου:
Εἶχα τὸ κοπάδι μου, τὰ δικὰ μου *ἔμεινεν* *ἔμεινεν*
ἀμα τὰ χρυσόγεια ἀφῆσαν τὰ χιόνια
μὲ τὴν εὐτυχία τοῦ *ἔμεινεν* *ἔμεινεν* *ἔμεινεν*
καὶ τοῦ σῆμας τὸν τοῦ πρὶν σαράντα χρόνια.

Ἐγὼν ἀργόμισσα κ' ὁμορφὴ, τραγὴ καρδιά,
κ' ἔλαμπε, στὶς ὁδὸς σου, μὲ σ' ἀρχοντικὸ σου.
Ἀν ἔπειθε δὲν ἔλαμπε τὸν παρὸν *ἔμεινεν* *ἔμεινεν*
ὅτε ἐν' ἀρχοντισίῳ σὰν καὶ τὸ δικό σου,
τοῦ στεροῦ μου τοῦ παιδιοῦ σὰν γινώσκῃ τὰ βαρτίδια
στὸ ἐξοστ' σπιτάκι μου — ἔξω πέφταν χιόνια —
εἶδαμε κ' ἔβλεπε χαρὸς, γλῆνια μὲ παιγνίδια.
Ἐξοστ' περνοῦσε ἀπὸ τότε χρόνια.

Πάντοτε μὲ τὸν καιρὸ τὴν μεγάλη μου τὴν κόρη
κ' εἶμαι τώρα παππούλης, φαρμακῆς γέρος:
πῆρα τ' ἄρρωστα μου, σκάνταλο, ξανθὸ ἡγόδι
νὰ μαζέψῃ λουλουδά σὺ γινώσκῃ μὰς μέσος.
Κεῖ ποῦ παίξαμε μαζὶ δύο μικρὰ τρελλὰ παιδάκια,
ἔχει πάντα λουλουδά καὶ λαλοῦν τριγύνα,
κ' ὡς ἐγὼν γέμισε τὸ καλὸν λουλουδάκι.
Ἀπὸ τότε πέρασαν μὲς δέκα χρόνια.

Κι' ἂν ἐπέταξαν μαζὶ ἡ ἀγάπη μου κ' ἡ ἐσθὴ,
κ' ἂν ἐπάγως ἡ καρδιά, πάντα θὰ νὰ σὲ θυμῶμαι
μὲ μιά ἀγάπη τρυφερή — ὅτι ὅπως σὰν τὴ πρώτη —
ὡς τὴν τελευταία μὲς καληνύχτα πού θὰ πῶναι.
Θὰ τὴν πῶ καὶ θὰ τὴν πῶ καὶ ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ
πού σὲ ὅλος τοῦ χρόνου γιὰ ἀκούσαμε τὰ τριγύνα
κ' ἐξαπλοῦμασε, καρδιά σὺ χορτάει τὸ χλωρό,
ὅπως πῶς καὶ κατὸ τερασμὰ χρόνῳ.

(Α.Τ. τὸ Ἀγγλικόν)

Δ. Στάγας

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΣΗΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο Μεξερζι πού συνέγραφε με τη λάμπα αναμένη καταμεσήμερα. Ο Ραβμάνδος πού σκαρφάλανε στα δένδρα. Ποιήματα γραμμένα σε καταλόγους φρηγών... Μιχ' έρριδα ψητή... μετά δυο χρόνια! Ο λέρδος και η σεβριτέρ. Δρέμει στρωμμένοι με ζαχαρή για να φαίνονται χιονισμένοι!

Πολλές φορές έγραψαμε για τις ιδιοτροπίες των μεγάλων ανδρών, συγγραφέων, ζωγράφων, μουσικών. Νά τώρα και η συνέχεια των ιδιοτροπιών αυτών, πού μάταια θα προσπαθούσε κανείς να τις εξηγήσει. Ο Γάλλος ιστορικός Μεξερζι π. χ. όταν έγραφε έκλεινε πόρτες και παράθυρα και δούλευε μ' αναμένες λυχνίες. Τους έπισκέπτας του δε, όταν πήγαιναν να τον δουν τους έβγαζε ως την πόρτα κρατώντας τη λάμπα στο χέρι!

Ο Ρωμικός ποιητής Ιουβενάλης αναφέρει ότι, ο διάσημος Οράτιος δεν κατώρθωνε να στιχουργήσει αν δεν στεκόταν επάνω στο ένα του πόδι! Ο Γάλλος συγγραφέας Μωρζέ, μόνον κατά τη διάρκεια της νυκτός μπορούσε να γράψει. Ο Φερδινάνδος Ραβμάνδος, σκαρφάλανε επάνω σε δένδρα, δασκός ήθελε να συγγραφή, ο δε Βιενέζος ποιητής Σαυτέρ συνήθιζε να γράφει τους στίχους του μέσα στα διάφορα ολινομαγειρεία κ' επάνω στους καταλόγους των φαγητών!.. Επίσης για τον Σαυτέρ μπορεί να παραδεχθώ κανείς ότι ήταν ένα είδος διονύσιος! Όταν μετώκους κάποτε, όλο το νοικοκυριό του συνίστατο από μιά βοήτσα υποδημάτων και από τήν...

...πλάκα του! Κατά τον θάνατό του, πού συνέβη στα 1854, δεν άφηκε καθόλου περιουσία. Κι' αυτά τα ποιήματά του πού τά είχε γραμμένα σε αναρτήσιμους καταλόγους φαγητών, τά είχε πωλήσει πρό πολλού σ' ένα τυροπώλη με το ζύγι!

Ένας άλλος τύπος σχολαστικού ιδιοτροπίου ήταν και ο σιρ Έδουαρδος Βουρτών. Ο Άγγλος αυτός, εσχεδιάζε πάντοτε με μεγάλη ακρίβεια όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του. Έπαιρνε ένα ημερολόγιο στο όποιο έγραφε, τι ρούχα θα φορέσει μετά ένα χρόνο, τι θα γράψει μετά τρεις μήνες, τι θα φάγει μετά δυο χρόνια, ποιά ταξείδια πρέπει να κάνει μέσα στο χρόνο, χωρίς έννοια να παραλείπει και τις ελάχιστες λεπτομέρειες. Κάποτε έγραφε σ' ένα ξενοδόχο μια; λουτροπόλεως: «Κατά το προσεχές γένμα πού θα πάρω στο ξενοδοχείο σας μετά δυο έτη, δηλαδή την 17ην Αυγούστου 1833, ημέρα Σάββατο και ώρα 3 μεταμεσημβρινή, σας παραγγέλω από τοῦδε να μου γράψετε μίαν όρνιθα!..»

Ο σιρ Θωμάς Πούσε, έξ' άλλου, δεν μπορούσε να αποκοιμηθώ, αν δεν είχε στο πλευρό του τις δυο λάρνακες πού περιείχαν τα βαλσαμωμένα λείψανα των δύο του συζύγων. Επίσης ο κατά το 1683 αποθανών Υπουργός Κολμπέρ, στον όποιον όφειλε πολλά η Γαλλία, δεν μπορούσε να εργασθώ αν δεν έβλεπε κοντά του το δάχτυλο του γάτε.

Εξωφρενικός επίσης ήταν και κάποιος Ούγγρος γεωγράφος, πού συνήθιζε να ντύνεται κατά πολύ περίεργο τρόπο. Εφορούσε σακάκι και γελέκο άνδρικό και... γυναικείες φορές! Στο κεφάλι δε φορούσε ένα καπέλλο ιερατικό. Με τέτοια παράξενη περιβολή εγγύοιζε αγέροχος στους δρόμους της Βιεννης, κατά την ώρα δε του γεύματος έκλεινε σ' ένα από τ' αριστοκρατικότερα ρεστοράν κρατώντας υπό μάλης ένα καρβέλι ψωμί και διάτασσε μία μερίδα φαγητού. Μόλις καθόταν και έτρωγε λίγο, άφηνε επάνω στο τραπέζι ένα δονατάκι και απομακρύνετο, συναποκοιμίζοντας στα χέρια του και τά ξεροκόματα πού του μέναν.

Τους μεγαλύτερους όμως ιδιοτροπούς ανέδειξε η Άγγλία. Ένας λόρδος κάποτε πήρε την απόφαση να παντρευθώ την πρώτη τυχερή άγαμη γυναίκα πού θα συναντούσε την επομένη ημέρα, μόλις θάβγαινε από το σπίτι του. Πράγματι δε, εκράτησε τον λόγο του κ' ένυμφεύθη μιά σεβριτέρα ενός μαγειρείου πούχε την τύχη να βρεθώ μπροστά του πρωί-πρωί, την άλλη μέρα.

Ένας άλλος πρίγκιψη, όνόματι Σουλβόσκι, ήθελε καλοκαιριάρικα να κάνει παγοδρομίες με έλκυθρα! Έπειδή δε φυσικά, τον Ιούλιο μήνα δεν έπληθε χιόνι, διάτασσε κ' έστρωσαν τους δρόμους της αούλης των άνακτορων του με...ζαχαρή!...

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΕΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Της Δίδος ΓΕΩΡΓΙΣ ΤΑΡΣΟΥΛ

Βουτηγμένη στα μαύρα στεκότανε στην εκκλησία παρσένος, εικονίσματα. Κοίταζε τον επιτάφιο, τονε παπάδες και τους φίλους πού έψελναν άργα με μονότονη φωνή, τά τροπάρια κ' έσανε και πού το σταυρό της. Ο νοός της όμως έτρεξε άλλοι. Έπαιρνε στον περασμένο χρόνο. Τι άλλοιωτικά πού ήταν τότε. Τότε άφαι με το παιδί της στην εκκλησία και κρατούσε στο χέρι της το έσπτο του χερσάκι και ο νοός της ήταν περισσότερο σε σχολινές κουλούρες, στα κόκκινα αυγά και στη χαρά πού έβνοιασε αύριο τ' άγορί της, παρά στα πάθη του Χριστού και στο πόνο της Παναγίας.

Κι' όμως τότε έδάκρυσε όταν κατέβασαν τον Χριστό από το σταυρό και γονάτισε με βορυχομένα μάτια όταν τον πέσανε μπροστά της. Ένώ τώρα πού είχε χάσει το παιδί της και είχε πει στον δλον τον πόνο της μίνας και την τρομάρα του θανάτου, πού δεν μπορούσε να κλάψει. Τα μάτια της έμεναν στεγνά, κανένα δάκρυ δεν έρχόταν να δροσίσει τά φλογισμένα της μαυλάδα. Σ' όμως έννοιζε κάτι πού την έπνιγε εκεί στο λαμό, ένας κόμπος, ένας βάρος πού της πείζε το στήθος. Προσπαθούσε να παρακολουθήσει τη λειτουργία για να αλλάξουν κατεύθυνση οι σκέψεις της, αλλά τότε τροπάρια πού άκουσε νόμιζε ότι έταίριαζε στη δική της τη συμφορά.

— Δόχνη ένετηής την πλευράν Οίτ' έμην έλεαν άρ' και μελοδού οι φίλοι.

«Αχ ναι, άχ ναι. Σ' λιοτροπύμενο το έλκυθρα παιδάκι της με τις έννοιες οι γιατροί, και χιλιόχρομένο το σπαραχτόν μου με τά γιατριά. Άν' έλα του χάου, το παιδί ψανε και δεν κάθεται να το γλυτώσουν από το Χάρον τά δόντια. Τι παραπάνω τράβηξε ο Άρσός; Κ' έκεινος τράβηξε με την όλη του για το καλό πού θάρηπου, για μιά ίδια, ένώ το παιδάκι της, το παιδί της το παιδάκι δεν ήλθε να πεθάνη. Και διακορομπαία πέραςε την καρδιά της όταν το είδε κ' έκλεισε για πάντα τα μάτια του. Αναίσθητη πήρανε από κοντά τον καίετα όταν κάποτε κ' έπλησιζε πάλι το άσπρ κρεββάτι, έπαιε έπειτα στο νεκρό παιδί της κ' έκλαψε κ' έκλαψε...»

«Αχ ναι, τότε κ' έλάβαινε, ότι όσα δάκρυα είχε τά έχουσε τότε και τότε της έμεναν πιά άλλα για να χύσει τώρα. Και πονούσε η της το έσπτο, και πού σκόρπασε άσπρες δαμάσκηδες και τραντάγματα όταν κ' αυτά πού σπάρσαν κ' αυτά πού σπάρσαν πέρετρο μπροστά έκαμαν δυο λαμπάδες, μιά στο κεφάλι και μιά στα πόδια του.

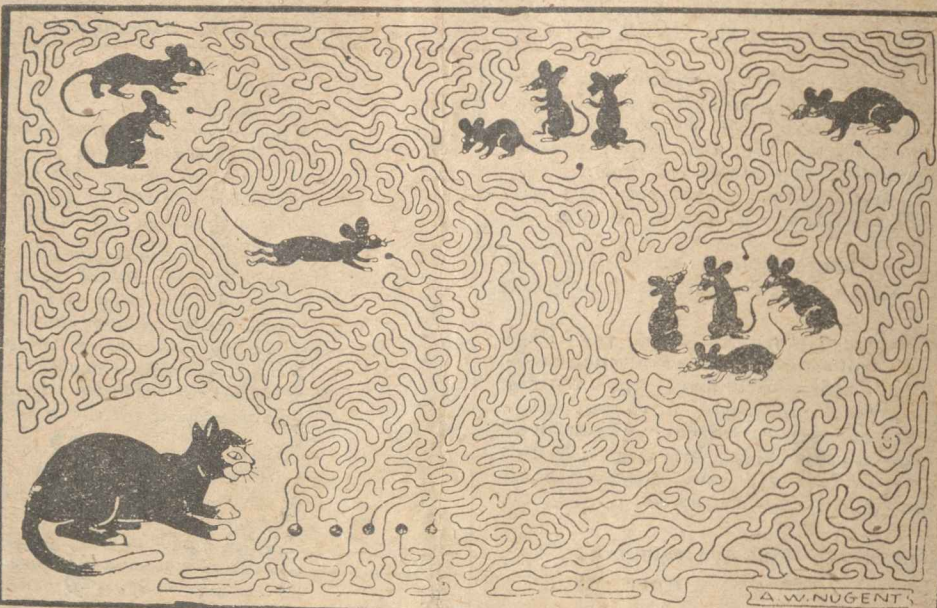
— «Ίδεν την του 'Υιού Σου άνάστασιν, Παρθένε, άμωμους τούς δούλους...» Τελείωναν οι ψάλλες την τρίτη στάση.

«Ανάσταση... Αχ Θεέ μου, κ' η Παναγία τον έχασε τον γιο της, αλλά για τρεις ημέρες μόνον. Έπειτα τον έαναπέθεσε στον νεμόρφο και δυσαμμένο. Το δικό της όμως το παιδί πούδς τά έξ' έξανάδινε; Πότε θα ξημέρωνε 'Ανάσταση για αυτό;

Ο πόνος της ήταν τόσο μεγάλος πού γονάτισε όρμητικά στα πλάκες, σκεπάζοντας με τά χέρια της το πρόσωπο. Και τότε π' σθάνθηκε ένα σκόρπημα μέσα της, και ένα πλάσμα ζωντανό πού έταλλε μέσα στα σπλάχνα της. Και τότε έννοιωσε την παρουσία του Θεού και κατάλαβε, ότι σ' αυτό το νέο πλάσμα πού θάρηγαν στο κόσμο θαύρισκε πάλι το χαμένο της παιδί.

Και μπόρεσε να κλάψει και τά δάκρυά της; Έπεσαν καντά επάνω στις πλάκες. Καταλάβαινε ότι κάθε ένα απ' αυτά έβλεπε, δση πίκρα και βαρυγκώμια είχε μέσα της.

Κ' έκλαψε έως ότου έσκορπίστηκε όλη η μαυρία πού την πλάκωνε και η ψυχή της γέμισε θεία γαλήνη και ήρεμία. Και τότε σήκωσε το κεφάλι της κ' άνάμεσα από τά δάκρυα είδε την Παναγία πού της χαμογελούσε γλυκά απ' το εικόνισμα πού τέλειωνε. Γεωργία Ταρσούλη.

Ο γάτος αυτός είε πεινασμένος και βγήκε για να πιάση κανένα ποτρίκι. Για να δοίμε αν μπορούμε να τον βοηθήσουμε. Όπως βλέπετε, υπάρχουν πέντε ποικιλομορφές. Ποιός της διαφέρει; Τους διαφέρουν τούς όχθους και να πιάση τα περισσότερα ποτρίκια; Όσοι στείλουν όρνιθες λύσεις και συνοδεύουν αυτές με 10 δραχμές θα λάβουν το «Ημερολόγιο του Μπουκέτου» 1926, όποιος δε συνοδεύουν αυτές με δεκαπέντε δραχμές θα λάβουν ως δώρο το «Ημερολόγιο του 1927» ή τον «Καπετάν Βενκούλα».

ζαν τώρα τον επιτάφιο. Και όπως και έδω έτοι και σ' έκαίαν τον φρέτρο μπροστά έκαμαν δυο λαμπάδες, μιά στο κεφάλι και μιά στα πόδια του.

— «Ίδεν την του 'Υιού Σου άνάστασιν, Παρθένε, άμωμους τούς δούλους...» Τελείωναν οι ψάλλες την τρίτη στάση.

«Ανάσταση... Αχ Θεέ μου, κ' η Παναγία τον έχασε τον γιο της, αλλά για τρεις ημέρες μόνον. Έπειτα τον έαναπέθεσε στον νεμόρφο και δυσαμμένο. Το δικό της όμως το παιδί πούδς τά έξ' έξανάδινε; Πότε θα ξημέρωνε 'Ανάσταση για αυτό;

Ο πόνος της ήταν τόσο μεγάλος πού γονάτισε όρμητικά στα πλάκες, σκεπάζοντας με τά χέρια της το πρόσωπο. Και τότε π' σθάνθηκε ένα σκόρπημα μέσα της, και ένα πλάσμα ζωντανό πού έταλλε μέσα στα σπλάχνα της. Και τότε έννοιωσε την παρουσία του Θεού και κατάλαβε, ότι σ' αυτό το νέο πλάσμα πού θάρηγαν στο κόσμο θαύρισκε πάλι το χαμένο της παιδί.

Και μπόρεσε να κλάψει και τά δάκρυά της; Έπεσαν καντά επάνω στις πλάκες. Καταλάβαινε ότι κάθε ένα απ' αυτά έβλεπε, δση πίκρα και βαρυγκώμια είχε μέσα της.

Κ' έκλαψε έως ότου έσκορπίστηκε όλη η μαυρία πού την πλάκωνε και η ψυχή της γέμισε θεία γαλήνη και ήρεμία. Και τότε σήκωσε το κεφάλι της κ' άνάμεσα από τά δάκρυα είδε την Παναγία πού της χαμογελούσε γλυκά απ' το εικόνισμα πού τέλειωνε. Γεωργία Ταρσούλη.

Μιά μέρα πού καθόμουνα στον έξωστη του ναού της Παναγίας της Αχρονουλλίας προς το μέρος της θάλασσας, είδα σε μιά άκρη, πίσω από το ιερό, μιά σπηλή από λινάτσες, σαν κουβούκλιο, ένα κρεβάτι σκουριασμένο από τις βροχές, στρωσίδια ξεβαμμένα μ' ένα μπαούλο, πού το είχαν γδάρει ο ήλιος και τά νερά.

— Έλνε ενός παιδιού, μου είπαν, πού έπαθε μαράζι από αγάπη. Ήρθε κ' έμεινε έδω στην έρημιά, ως πού το βοηγαν πεδαμμένο μιά ημέρα. Έδω έμειναν τά πράγματά του. Το μπαούλο του είχε γεμάτο, μιά πούδς τολμάει να τ' άνοϊξη.

— Όστε πεθαίνουν ακόμη άνθρωποι από έρωτα; — Φαίνεται ότι πεθαίνουν. Έδω στις έπαρχίες τά πάθη είνε ακόμα πρωτόγονα και δυνατά.

Σιγά-σιγά η κουβέντα ήρθε στη σύγχρονο αγάπη και εις την δυναμικότητα του έρωτος ο όποιος έχρεωκόησε σήμερα τελείως και δεν του έμεινε ούτε η παθητική «καντάδα». Και αυτό το παληό το «ραβασάκι», όσο σαχλό κι' αν ήταν μιά φορά κ' έλαβών τον κάλωνα ανά χείρας... είχε και αυτό το γούστο του, είχε και την ποιητή του, είχε τās συγκινήσεις και τά χτυποκάρδια του, είχε τις λαχτάρες του και τις χαρές του, είχε την ιστορία του και τά κατορθώματά του, και αυτό, λέμε, το γλυκανάλατο το ραβασάκι με τά περιττώματά του και τις καρδιές τις κεντημένες επάνω, κατηργήθη κ' αυτό...

Κ' άρχισαμε να μιλάμε για τούς μεγάλους ήρωας, για τά θύματα του έρωτος, για τούς μεγάλους ποιητάς πού ένέπνευσε το πάθος αυτό...

— Εγώ θα σάς διηγθώ, μās είπε κάποιος Ναυπλιεύς, ένα μεγάλο δράμα έρωτικό, πού τάραξε πρό έτών την κοινωνία μας. Όλοι μαζεψήσαν γύρω του γ' άκούσουν.

— Πάνε λίγα χρόνια από τότε, άρχισαν ο Ναυπλιεύς, στο Σύνταγμα πού ήσαν έδω, ύληρετο ένας παιδί απ' τά χωριά της Κалаμά-τας. Μεταξά το λέγανε, Ένα λεβεντοπαίδο έως εκεί άπάνω. Αυτό ά-γαπούσε κάποιον κορίτσι στο χωριό του. Σάν ήλθε για στρατιώτης, έμπε πός δέλανε να το παντρεύουν με άλλον. Τους έμηνσε να μ'η τολμήσουν και αποφασίσουν τέτοιο πράγμα. Ίδιατέρας δε στην άγαπημένη του έμηνσε να σκοτωθώ καλύτερα, παρά να πάρη άλλον.

Μά έκείνοι δεν τον άκουσαν, πει-δονάγκασαν, φαίνεται και το κορί-τσι και τά πάντρεψαν. Τότε πέρινε άδεια και αυτός, πάει στο χωριό του και σκοτώνει την άγαπητική του. Είδοποιήσε όμως τούς συγγενείς της να μ'η την θάψουν, γιατί θα την θάψουν αυτός μοναχός του.

Χωρίς να προσέξουν την νέα άπειλή, συνάδευσαν την άλλη ημέρα την κηδεία, της άμοιρης της νεό-νυφης. Τη ψάλλανε στην εκκλη-σία, την κλάψαν έννοι και δικοί και τράβηξε το έσδι, προς τά έξω του χωριού, προς το Νεκροταφείο.

Εκεί πού περνούσε ο δρόμος των, από κάτι ψηλά βράχια, άκού-σθηκε άξαφνα μιά άγρια φωνή. — Αλ! Δεν σάς είπα πός εγώ θα την κηδέυσω! γιατί δική μου ήταν!

Η νεκρική πομπή έστάδην. — Άρψατε κάτω το νεκρό.

Η νεκρική πομπή δεν άκουσε και έναρρίχισε το δρόμο της. Δεν άμηνε τρία βήματα και άρχισαν ο Μεταξάς τούς πυροβολισμούς από

άπάνω. Μπάμ! Μπούμ! Μπάμ! Μπούμ! Έστρωσε κάτω πλη-γωμένους μεσικούς και οι άλλοι άρψαν χάμω τον νεκρό και το έβαλλαν στα πόδια. Πλησίασε έκεινος, πής από την κάσα την σκοτεινή αγάπη του και χάθηκε μαζί με δαύτη.

Σε λίγες ώρες ήρθαν άποσπάσματα και ψάχναν να τον βρούνε. Κάπουν τον συναντήσανε και πιάσανε μαζί του μάχη. Πολέμησε, ως πού έξέδευσε και το τελευταίο του φυσιγγί κ' έπειτα τον πιάσανε.

Τόν έδικάσανε έδω σε 'Ανάλη. Βάλλαν τούς Νόμους και τά άρθρα κάτω και τόν καταδίκασαν, όπως θα ζυγιάζαν δυο όκάδες μπακαλιάρο.

— Θάνατος, για το φόνο της κοπέλλας. — Θάνατος, γιατί πυροβόλησε έναντιόν της κηδείας. — Ίσόβια, γιατί άντέστη στην «άρχη» και μάλιστα «ένόπλως».

Σάν πού άπήγγειλαν και την τρίτη την ποιή, γιατί και η τρείς δίκες έγιναν, η μιά ως συνέχεια της άλλης, σηκώθηκε ο κύριος Πρόεδρος και τού είπε με σοβαρότητα:

— Το δικαστήριόν μας σκεφθών κατά τούς Νόμους, ένόμισε ότι αυτός τās πονάδες έπρεπε να σου επιβάλλη. Σ' αν νομίζεις ότι κα-κώς σε δίκασαν, δώσασι να κάμης άναίρεσιν, ζητών δικαιοσύνη από δικαστήριον άνώτερον. Έχεις τίποτα να άπαντήσης;

— Μάλιστα! — Λέγε τί θέλεις, σύντομα! — Νά σάς πάρη όλους ο Διάβολος! — Το Δικαστήριον πρό της ύθρεως αυτής έμεινε κατάληκτον.

Ο Εισαγγελεύς άναψεν και τά μάτια του, πού άγρίεψαν όσάν της γάτας, ένόμιζε ότι πετούσαν στίβες. Σηκώθηκε επάνω και τού είπε με φωνή, πού έτρεψε από την ιερή όργη του.

— Αναδέσσετε! Έτσι μιλούν στους δικαστάς των; Υβρίζουν πού το δικαστήριον; Δεν έρεξε ότι ο Νόμος τιμωρεί άυστηράς την έβδριαν του δικαστήριου εν τη έκτέλεσει του καθήκοντός του; Στάσος τώρα να ιδώ, για να μάθης άλλοτε, να σέ-βουσι, χυδαίε!

Ύψυραμος όΜεταξάς έστράφη στον Εισαγγελεύ.

— Έχετε δίκαιον κ. Εισαγγελεύ, και σάς ζητώ συγγνώμην. Καθώθε στην άκρη σεις, και δεν σάς πής φαί-νεται το σχέδιο καλά. Λοιπόν κ. Ει-σαγγελεύ έσας να σάς πάρη πρώτον ο Διάβολος.

Και στρεφόμενος και προς τόν Γραμματέα, πού έκάθητο στην άπέ-ναντι μεριά.

— Μήπως είπατε τίποτε και σεις κ. Γραμματέα;

Τόν έστυφέλιξαν την επομένην. Έβάδισε στον θάνατο, όσάν να πή-γαινε στον γάμο του.

Ο Λοχίας πού τού έρριξε την τε-λειωτική βολή, έταράχθη τόσο πού από τότε τον έπιασε μιά νευρική κατάστα-σι και τώρα βράσκειται, άχρηστος αχρόν, δώ πέρα...

Σταμ. Σταμ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ω, ΕΣΥ ΠΟΥ ΘΑ Σ' ΑΓΑΠΑΓΑ!...

(Από τα χειρόγραφα του φίλου μου Ρ. Α.)

Τό ξεπρὸς πού θά μὲ πῆγαινε στὸ Μιλᾶνο εἶχε μόλις ξεκινήσει ἀπ' τὸν σταθμὸ τῆς Γενεύης. Ὁ ὁδηγὸς κατάλαβε μὲ λίγα λόγια πὼς ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος στὸ διαμέρισμά μου, καὶ ἀφοῦ μ' ἔνα βαθὺ εὐχαριστῶ ἐπέσπεσε τὸ φιλοδώρημα πού τοῦδ' ἔλειψε πῶς του τὴν πόρτα καὶ ἐξαφανίστηκε. Τὸ ταξεῖδι δὲν παρουσιάζε κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ μένα, τὸ εἶχα κάνει τόσες φορές. Τὰ ἐλβετικά τοπία, τὴν Λεμάν, τίς βίλλες πούναι χτισμένες στὶς ὄχθες τῆς, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔξερα ἀπ' ἔξω τόσο πού προτίμησα νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸ νανούρισμα τοῦ τραίνου. Τυλίχτηκα λοιπὸν στὸ παλτό μου καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ τραῖνο γῆθαι στὴ Μόρτ, κοιμώμουν βαθεῖα.

Ἐξάφνα ὅμως ἔνα σφύριγμα δυνατότερο τοῦ τραίνου, μὲ ξύπνησε. Κύταξα ἀπ' τὸ μισοκατεβασμένο στόρι... Βρισκόμαστε στὸ Μοντρέ, στὸ Μοντρέ μὲ τὸ κομψὸ του καζίνο καὶ τὸ παβιγιόν του κοντὰ στὴ λίμνη. Κατέβηκα μὴ σιγῇ στὸ σταθμὸ γιὰ νὰ χαρῶ αὐτὸ τὸ γεμάτο γιὰ μένα ἀλλοτινὴ εὐτυχία τοπείο, τοπείο ὅπου εἶχα περάσει τόσο ὁρατές στιγμές.

Ὅταν ὅμως γύρισα στὸ τραῖνο εἶδα μὲ μεγάλη μου ἐκπληξὴ πὼς καὶ κάποιος ἄλλος βρισκόταν στὸ διαμέρισμά μου. Μία γυναίκα ξανθιά μὲ γκριζοπράσινα μάτια πού τὸ κρύβαν σχεδὸν ἡ μαύρες μακρὲς βλεφαρίδες τῆς, τυλιγμένη μέσα σ' ἓνα «κασιπιοσιέρ», διάβαζε στριμωγμένη στὴν ἀκρὴ τοῦ καναπέ, κάποιον βιβλίο.

Λίγο σαστισμένος ἀπ' τὴν ἀπροσδόκητη παρουσία τῆς, τὴν χαίρετσα, ἐνῶ συγχρόνως ἀπὸ μέσα μου, μὲ τὰ πρὸς τύχη λόγια τοῦ λεξιλογίου μου, ἐβρίζα τὸν ὁδηγό, πού παρὰ τὴν ὑπόχρεσίν του, δὲν εἶχε διατάσει νὰ παραβῇ μὴ τόσο ρητὴ ἐντολή. Ἀλλὰ μὴ προσεχτικώτερη ματιὰ πού τῆς ἔριξα μ' ἔκανε νὰ νοιώσω πόσο ἀδικο εἶχα νὰ βρίζω τὸν ὁδηγό.

Ἐκείνη ὡς τόσο βλέποντάς με σὲ μὴ τόσο παράξενη καὶ κομικὴ κάπως θέση, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἓνα νεανικὸ γέλιο πού ἐκροτάλλισε καθαρὸ καὶ ὀλόδροσο, ὅπως τὸ τσογχιρισμὰ ποτηριοῦ σαμπάνιας.

Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο κύριε; στὸ Μοντρέ, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ ὁδηγοῦ κατάλαβα πὼς θέλατε νὰ μείνετε μόνος στὸ διαμέρισμά μου, καὶ νὰ, ἦλθα καὶ κάθησα.

Κυρία μου, σὰς βεβαίωνω, πὼς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ εὐγνωμονῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πού παραβαίνοντας τὴν ἐντολή μου, μού παρουσίασε τὴν πρὶ ἀπροσδόκητη καὶ θελκτικὴ ἐκπληξὴ καί, ἂν ἐπιτρέπετε, πόσο θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ ταξιδεύω μαζί σας.

— Πηγαίνω στὸ Lago di Como.

— Στὸ Lago di Como; Τί σύμπτωσης! ἔχει πηγαίνω καὶ γώ.

Ὅσο τῆς μιλοῦσα αἰσθανόμουν πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε καὶ πού δὲν εἶχα συναντήσει σὲ καμμιά ἄλλη γυναίκα, μὴ γοητεία ἀκαθόριστη, ἀλλὰ καὶ τόσο δυνατὴ πού πολλὰ δύσκολα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν κατακινήσει. Δὲν ἦταν πολὺ ὥραία; εἶχα γνωρίσει ὁμορφότερες γυναίκες ἀπ' αὐτήν. Τὸ θέλητρο ὅμως, ἓνα θέλητρο παράξενο, ἀνεξήγητο, μυστηριώδες, δὲν βρισκότανε οὔτε στὴν ἀγῆ, βαθεῖα φωνὴ τῆς, οὔτε στὰ γκριζοπράσινα μάτια τῆς, οὔτε στὸ σερπετὶ τῆς σῆμα, πού ἦταν ὀλόκληρο, σὰ μὴν ἀτέλειωτη ἡδονικὴ

καμπύλη. Κάπου ἄλλου βρισκόταν τὸ θέλητρο τῆς πού μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸ προσδιορίσω. Ἴσως στοῦ προσώπου τῆς τῆς ἔκφραση, τὴν γεμάτη γαλήνη καὶ εὐχαρίστηση, ἴσως στὴ γλήγορη χαρούμενη λάμψη πού περνοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια τῆς, ἴσως σὲ πᾶν διάχυτο σὲ ὅλο τῆς τὸ εἶνε πού ἐπρόδιδε τὴν προσομῇ μὴς μὴς λης πού σίμωνε λὲς εὐτυχίας.

Ἀρχισε νὰ μού ξυπνάει ἓνα αἰσθημα πού τόχα αἰσθανθεῖ πρὶν, λὲς φορὲς μὰ οὔτε τόσο ἀπότομα οὔτε τόσο ἐντονο ποτέ. Ἦταν ἔρωτας τάχα, αἰσθημα βαθὺ πού μὴς ἀρπάζει καὶ μὴς κρατᾷ αἰχμάλωτος γιὰ καιρὸ, ἢ μὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τῆς σαρῆς νὰ κρατήσῃ τὸ σῶμα αὐτὸ στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ δῶ τὰ γκριζοπράσινα αὐτὰ μάτια νὰ βασιλεύουν ἀργὰ ἀπὸ ἡδονή, μὲς στὰ μὴς μου βυθισμένα;

Χωρὶς νὰ θέλω τῆς ἔριξα ἓνα βλέμμα πού σίγουρα θὰ ἀπέλυε τίς σκέψεις μου, ἀρκετὰ φανερά, γιὰ τὴν εἶδα νὰ καταβῇ γλήγορα τὰ μάτια τῆς. Καὶ τότε ἓνα ὄνειρο εὐτυχίας μὲ συνεπεί. Φαντάστηκα μὴ ἀγάπη δυνατὴ, πρωτοδοξίμαστη νὰ μὴ σίγη πρὸς τὴν γυναίκα αὐτὴ καὶ νὰ μὴ κάμνῃ αἰχμάλωτὸ τῆς. Ἴσως νάταν οὕτως ἐμένα μὴ ἀσκόπη ταξιδιωτίσσεια πού γύρισε πρὶν πέτεται σὲ μακρὸν ταξεῖδι, σὲ ποιητικὰ τοπία, μὲ ἀνθρώπους ἀγνωστούς πού πρωτοσυναντοῦσε. Ὡς τί εὐτυχία, ἂν μπορούσα νὰ τριγυρίζω μαζί τῆς σ' ἄγαπημένα μου μέρη!

Νὰ πηγαίναμε στὴν Βενετία καὶ μὲς στὴς γλυκὲς φθινοπωρινὲς τῆς νύχτες, ἀκουμπισμένοι στὰ παράθυρα παλιῶν δογικῶν παλαιῶν, ν' ἀκούγαμε τώρα τίς παράξενες στριγγλικὲς φωνὲς πού ἔρχον οἱ γονδολιέρηδες στὰν στρίβουν τὰ κανάλια. Νὰ διασπᾶται τὴν Μεσόγειο μὴ κατάσπρω κότερο καὶ τὰ ἡμέρα βράδια περνώντας ἀπὸ μικρὰ ἰταλικά χωριά ν' ἀκούγαμε τοὺς φωνάδες τῶν τραγουδοῦν παλὰ θαλασσινὰ τραγούδια.

Ἀπ' τὴν γλυκεῖά μου ὄνειροπόληση μὲ ἀπέσπασε τὸ σπῆμα τοῦ τραίνου. Βρισκόμαστε στὸ Μιλᾶνο. Τὸ Κόμο δὲν ἀπέχει πολὺ. Μὲ τὴν ὥραία ἀγνωστὴ μου ἀνταλλάξαμε μερικὲς γλήγορες φράσεις.

— Θὰ βρεθῶμε στὸ Κόμο; μὲ ρώτησε.

— Τὸ ἐλπίζω θὰ εἶνε μὴ πολλὰ μεγάλη εὐτυχία γιὰ μένα.

— Δὲν πρόκειται νὰ μείνετε καιρὸ;

— Ἐξαρτάται...

Τὴν τελευταία αὐτὴ λέξι τὴν εἶπα κυττάζοντάς τὴν κατὰματα. Ἀλλ' ἔκείνη καὶ πάλιν κατέβασε τὸ πᾶν τῆς, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μού δώσῃ νὰ καταλάβω, ὅτι ἐνθυμούσε νὰ μείνῃ στὰ δῶμα μὲς ἄλλης γνωμικῆς ὅχι ὁμῶς καὶ νὰ τὰ ξεπεράσῃ. Ὑστερὰ μὲ χαίρετσε καὶ ἔφυγε. Στὸ Μιλᾶνο θὰ μέναμε ἀρκετὰ καὶ ἔδελε νὰ ἰδῇ κατὰ γνώμης τῆς. Περὶ μὴν ἀντιστοιχεῖ νὰ τὸν γυρισμὸς τῆς. Καὶ ὅταν τὴν εἶδα νὰ σταφάνῃ ἐχτύπησε ἡ καρδιά μου ἀπὸ χαρὰ. Δὲν μὴ ἔκανε ἐντύπωση, ὅτι δὲν ἀνέβηκε στὸ ἴδιο βαγόνι μὴς κατὰλαβα ὅτι φοβότανε μήπως παρεξηγήθῃ. Τί ἔμελλε ὁμῶς; Σὲ λίγο θὰ τὴν ἐξανάβλεπα καὶ ἴσως... Ἦταν τόσο γλυκὸ πού δὲν τόλμησα ν' ἀποτελειώσω τὸ ὄνειρό μου. Ἄλλωστε τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει καὶ πῆγαίναμε στὸ τέμα τὸ ταξιδιοῦ μᾶς. Τὴν

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία τοῦ Κλεμανσώ ἦσαν οἱ πνευματώδεις καὶ οἱ ἐτοιμολογοὶ ἄνθρωποι.

Κάποτε, ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμη παρὰ διευθυντῆς τοῦ «Δεσμώτου Ἀνθρώπου» εἶχε πάει στὸ Δικαστήριον γιὰ νάκουσῃ τὴν δημηγορίαν ἐνὸς νεαροῦ δικηγόρου. Ἡ δημηγορία αὐτὴ ἦταν, ὡς φαίνεται, θαύμα ρητορικῆς. Κι' ὁ Κλεμανσώ ἐνθουσιᾶσθηκε τόσο, πού, πρὶν φύγει, πλησίασε τὸν νεαρὸ δικηγόρο καὶ τοῦ εἶπε μ' ἐνθουσιασμό:

— Μπαρβό, νέε μου! Ἐχεις μέλλον... Ἐλα δὲ, νὰ σε σφίξω πάνω στὴν καρδιά μου.

Ὁ νεαρὸς ῥήτωρ ὅμως, πού ἦταν ἀντιθέτων πολιτικῶν φρονημάτων ἀπ' τὸν Κλεμανσώ, ὀπισθοχώρησε καὶ ἀπήντησεν μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα:

— Ἀπεχθάνομαι, κύριε, τὸ κ ν ο γ !...

Ὁ Κλεμανσώ... ἐνθουσιᾶσθηκε μὲ τὴν ἔξυπνη αὐτὴν ἀπάντηση. Κι' ὅταν, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ἐγενε προθυπουργός, τὴ πρώτη του φροντίς ἦταν νὰ καλέσῃ κοντὰ τὸν τὸν... ἔως νεαρὸ ἡδὲ φημισμένο δικηγόρο, καί... νὰ τοῦ προσφέρῃ ἓνα ὑπουργεῖο!

Γιὰ τὴν ἱστορία, ἂς ἀναφέρωμε ἀκόμα πὼς ὁ δικηγόρος... ἐδέχθηκε τὸ προσφερόμεν χαρτοφυλάκιο!

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Νομάρχου ἔλεγε μὴ μέρη ἓνας συνυπουργὸς τοῦ Κλεμανσώ σὲ κύκλο φίλων του εἶχε κοτανήσει ὑπὸ τὸ σημερινὸ καθεστὸς τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Τίγγως, πραγματικὸ μαρτύριο. Ἐνα μόνον ἐπάγγελμα εἶνε χειρότερο ἀπ' αὐτό.

— Ποιὸ ἐπάγγελμα;

— Τὸ τοῦ... ὑπουργοῦ!

Ἐνας ἰσχυρὸς «παράγον τοῦ κόμματος» ἐπισκέπτεται μὴ μέρη ἔσφακτα τὸν Τίγγι.

— Ἀγαπητέ μου Πρόεδρε, ἔχω ἓνα παράπονο μαζὶ σας... Γενιτὶ δὲν διαρίσατε τὸν Ζ... νομάρχην;...

— Δὲν ἔξερω. Ὑπάρχει ὁμῶς κανένας λόγος γιὰ τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχω διαρίσει;

— Βεβαίωτα... εἶνε ἓνας πρώτης τάξεως δημόσιος ὑπάλληλος ἀφοσιωμένος στὸ καθήκον του.

— Δὲν εἶνε λόγος αὐτός. Ἴσα ἴσα μάλιστα, ἐπειδὴ ἀκριβὲς εἶνε ἐντιμὸς ὑπάλληλος δὲν ῥέπει νά... τὸν στερεθῇ ἡ ὑπηρεσία.

— Δὲ λέω... Ἐν τούτοις ὁμῶς, σεῖς ὁ ἴδιος τὸ εἶχατε ὑποσχεθῇ τὴν γυναίκα του...

— Ἐγὼ !...

— Βεβαίως... Σὲ κάποιο σαλόνι, ὅπου σὰς τὴν εἶχαν συστήσει.

— Ἐ, κι' ὕστερα;... Δὲ φθάνει πού τοὺς ἐχάρισα ἐπὶ τόσον καιρὸ τὴν... ἑλπίδα, ζήτουν τώρα καὶ ῥεῖτα !...

Μὴ μέρη, στὴ Βουλὴ, ὁ Τίγγις, ἐξαπέλυε κατὰ τὴ συνήθειά του «μυθόδους» κατὰ τὸν ἀντιπάλον του.

Ἐνας βουλευτὴς ὅμως τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὸν διέκοπε συνεχῶς καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν λόγο του. Ὁ Κλεμανσώ τὸν παρεκάλεσε νὰ παύσῃ τὴν τακτικὴν του αὐτῇ.

— Μὰ ἔχω τὸ δικαίωμα... ἔχω καθε δικαίωμα... ἄρχισε τότε νὰ κραυγάζῃ ὁ βουλευτής.

— Ἐχετε ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ κόσμου, κύριε, ἀπὸ τὴν φλεγματικότητα ὁ Κλεμανσώ, ὅχι ὁμῶς καὶ τὸ δικαίωμα γὰ... βγάλτε σεῖς τὸν λόγο τὸν δικὸ μου !...

Ὅταν ὁ Κλεμανσώ πρωτόγινε πρωθυπουργός, τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ τὴν δικτατορικὴν ἀνικανότητα τῶν συνυπουργῶν του. Ὁ Κλεμανσώ, εἰς ἀπάντησιν... πλειοδοτοῦσε σὲ κακολογίαις ἐναντίον τῶν συναδέλφων του. Κάποτε, ἓνας πολιτικὸς τοῦ φίλου, ἀκούγοντάς τον νὰ ἐκφράζεται κατὰ τέτοιο τρόπο, ἐξεπλάγη γιὰ τὴν αὐστηρότητά του καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ πῇ:

— Μὰ εἴν' ἡλίθιοι! ἀπήντησεν ὁ Κλεμανσώ.

— Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σας, ἐσεῖς φταίτε...

— Πῶς! Ἐγὼ φταίω γιὰ τὸ ὅτι εἰμι ὑπουργός μου (καὶ ἀνόμασε ἓνα ὑπουργεῖο) εἴν' ἡλίθιος.

— Ὅχι γι' αὐτὸ. Φταίτε ὁμῶς σεῖς πού τὸν ἐκάματε ὑπουργό!

Γιὰ τὸν ἐκάματε μπορείτε νὰ μού πῆτε !...

Ὁ Κλεμανσώ ἔμεινε γιὰ λίγο καιρὸ σιωπηλὸς κοιτάζοντας τὸν φίλον κατὰματα. Κατόπιν ἔσκαψε σὰ γέλοισ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ στὸ Θεὸ σας! Μποροῦσα νὰ βρῶ πῶς ἡλίθιος !...

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Φρανσὺ ντε Κρουασέ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδόσῃ τὸ πρῶτον του ἔργον εἶπε καὶ παρεκάλεσε τὸν Κλεμανσώ νὰ τοῦ γράψῃ ἓνα πρόλογον. Ὁ Κλεμανσώ ὅμως πού εἶχε νὰ εἶνε κείνῃ τὴν ἐποχὴν ἀπασχολημένος, τὸν παρετίμησε στὸν Μιρκά, ὁ ὁποῖος καὶ ἔγραψε τὸν πρόλογον στὸ βιβλίο.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ Μιρκά παρῆλθε μὲ τὸν νεαρὸ θεατρικὸ συγγραφέα. Μὴ μέρη συνήνευσεν στὸν δρόμῳ τὸν Κλεμανσώ, καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ παραπονέται σχετικῶς.

— Μοῦ εἶχες πῇ νὰ τοῦ φερθῇ σὰν νὰ ἦταν γιὸς σου τοῦ εἶπε.

— Γενιτὶ λοιπὸν τότε, ἀπήντησεν ἀπαθὺς ὁ Κλεμανσώ, δὲν τοῦ τραβοῦσε τὰ φέτα !...

Ἐνόμισα ὅτι εἶχε φθάσει ἐπιτέλους ἡ στιγμή ὅπου θ' ἀγαποῦσα καὶ ἐγὼ ὅπως ὄνειροῦμαι, καὶ ὁμῶς εἶχα ἀπατηθεῖ. Μόνος μὲς στὸ βαγόνι πού μὲ ξαναπῆγαίναμε στὸ Μιλᾶνο κόλλησα τὸ χεῖρό μου μέτωπον καὶ ἀφηρημένα κυττάζα τίς κομψὲς βίλλες πού μὴς ἐξεχωρίζαν στὸ θαμπὸ αὐγινὸ φῶς. Μὰ ἀπ' αὐτὲς ὀλόφωτη, καθρέφτιζε τὰ φῶτα τῆς στὰ ἡσυχὰ νερὰ τῆς λίμνης. Ἴσως ἐκεῖ μέσα νὰ ἐγεννούνταν ἐκεῖνοι τὴν ἀγάπην πού μάταια εἶχα ζητήσει ἐγώ, πού μού φάνηκε πὼς τὴν εἶχα εἶδος βρεῖ καὶ πού τὴν ἔχανα γιὰ πάντα. Καὶ μὴ μόνον συντροπιά τὴν μικρὴ μόνωσή μου ἀσκόπη συνέγερσιν τὸ ἀσκόπῳ μου ταξεῖδι.

ΠΡΑΞΗΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ

Χαμογελᾷς φωτόχαρος ὁ Ἀπρί-
[ἴσως]
[ἴσως] ἀπὸ λούλουδα, ἀπὸ μαυρὰ
τὴν χελιδὸν ἀνίσχυον στὴν στέγη
τὴν ἔχοντα χιτῶνα τὴν φωνὴν
τὴν ἔχοντα χιτῶνα τὴν φωνὴν

Με παχαλὲς καὶ κρῖνα νὰ στολίσῃς
τὰ βάτ' ἓνα λευκοκόλλων ἀράκι
νὰ πάρῃς γιὰ τὴν σούβλα, καὶ νὰ
[βάρῃς]
κόκκινα αὐτὰ πολλὰ—πολλὰ, σὰν
[πρῶτα].

Μετὰ τὴν μέρα, μὲ χυμούς μᾶς
[νύχτες]
μεγάλῃ σὰν τὸ μπόι μου ν' ἀγο-
[ῶν]
καὶ σὴν μικρὴ μᾶς ἐκκλησιὰ νὰ
[ῶν]
ἀνῶρας τῆς Ἀνάστασης τῆς νύχτας.

Καὶ φτάνει τὸ λαμπρὸ τὸ Μῆγα
[Πάσχα]
μὰ τίς ἀγνὲς, ἀσπύριστες χαρὲς
[ῶν]
καὶ πάλι ἐγὼ, Μήτέρα μου, μα-
[ῶν]
καὶ εἶναις μοναχός, σ' ἔβην χῶρα.

Μὴν μικραθῇς τὴ μοῖρα τους οἱ
[ἄνθρωποι]
μὰ κατερεῖ νὰ ὑπομένουν πρῶτα,
καὶ δυατοὶ οἱ καθεὶν χιτῶνά τῆς
καὶ βράχ' ἂν' στὴ λῦσσα τὸν κν-
[μάτων].

Μὴν Ἀνάστασις κανονίσει, πῶς μεγάλῃ
ἀπ' ὅλες θὰ γιορτάσουμε, Μήτέρα,
Κι' ἀγῆν—αὐγὴν τὴν λειτουργία διὰ πᾶν
νὰ κάνουμε πού ἀπὸ καιρὸ ἔχεις τάμα.

Σπύρος Παναγιωτόπουλος

Κι' ἂν ἴσως τίς θερμὲς τίς προ-
[ῶν]
ὁ Πλάτης ὁ Πανάγιος εἰσακούσῃ
καὶ δυατοὶ οἱ καθεὶν χιτῶνά τῆς
καὶ βράχ' ἂν' στὴ λῦσσα τὸν κν-
[μάτων].

Μὴν Ἀνάστασις κανονίσει, πῶς μεγάλῃ
ἀπ' ὅλες θὰ γιορτάσουμε, Μήτέρα,
Κι' ἀγῆν—αὐγὴν τὴν λειτουργία διὰ πᾶν
νὰ κάνουμε πού ἀπὸ καιρὸ ἔχεις τάμα.

Σπύρος Παναγιωτόπουλος

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΔΙΔΥΚΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

‘Εσωτερ. δι’ ἐν ἔτος... Δρχ. 130 || ‘Εσωτερ. δι’ ἐν ἔτος... Δρχ. 180
Αἱ ἐξάμηναι καὶ τρίμηναι κατ’ ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον
ν’ ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στίχος δραχμαὶ 5. Δι’ ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμ-
φωνίαι. Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ “Μπουκέτου” ἐν Ἀμερικῇ
Mr PETER THEODOROUPOULOS 1 PEARL ST. COR. STATE ST. NEW YORK, N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

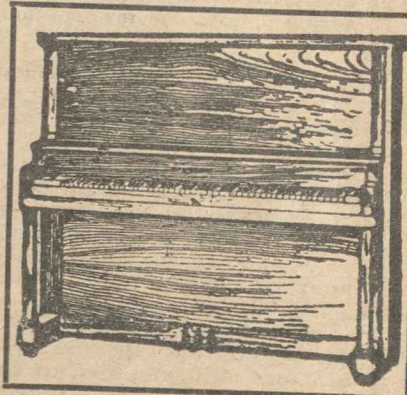
Κ. Δημητριάδην, “Ἄν ἔχετε τὴν κατακλυσμὸν ἐπιστολῶν
λεβάνου, θὰ μὰς δικαιολογεῖτε πὺν ἀγορῆς λίγα νάπανθ-
σοῦμε. Δ. μ. Ν. Κ. ο. Καρδίου. Ἀνοτιχὸς, καὶ πάλιν τὸ ποίημά σας
ὄχι ἐπιτυχές. Γὰρ τὸν ἴδιον λόγον δὲν εἶχαμε δημοσιεύσει καὶ τῆλη. Τοῦ
μακαρίτου συμπατριώτου σας Γ. Αὐπάκη τὰ ποιήματα ὄχι τόσο ἐπιτυχῆ.
Γ. Μ. ο. ο. λ. ἰ. δ. η. ν. Ἀλεξ. Πόλιν. Ἡ πρόξας σας μὲ πολλὴ ἀσθένεια
μὲν, ἀλλὰ μοιάζει λόγῳ μὲ ἐρωτικὸ γράμμα. Ἐντοῦτος ἔχει ἀρκετὰ λογο-
τεχνικά προσόντα. Ἄν ἔχετε γράψει ποιήματα, στείλτε μας. Α. Σ. ο. λ. ο. ω.
μ. ο. ν. Δὲν δοκιμάζετε δικαίωμα κρίσεως. Μήπως τὸ ἴδιον εἶχε συμβεῖ καὶ
μὲ τὰ ἄλλα ποιήματά σας; Φ. Δ. Χανιά. Γὰρ νὰ μὰς πείσετε διὰ πρόκει-
ται περὶ λογοκλοπίας, παρακαλοῦμε νὰ μὰς στείλετε τὴν ἐντυπὸν ὑπο-
γράψην τοῦ ποιήματος καὶ ὄχι μόνον τὸ κείμενον. Καὶ τότε, σὰς ὑποσχό-
μεθα νὰ... διορθώσουμε τὸν κ. λογοκλόπο. Πῶς δὲν ἀποφασίζετε νὰ
ἀποκόψετε τὴν σελίδα αὐτὴν, καὶ
ἔτσι ὁ τόμος τοῦ περιοδικοῦ σας
νὰ στερηθῇ ἑνὸς τέτοιου ποιήμα-
τος; Περιμένουμε. Ε. δ. Π. α. ν. α.
γ. ο. ν. Πειραιά. Ἐνθυμώμεθα
πολλὴ καλὰ διὰ σὰς ἀπαντήσαμε
καὶ μάλιστα ἐπαινετικῶς. Ὅτε
δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ παραποιεῖ-
σθε. Π. Μ. α. τ. ο. ρ. ἰ. κ. ο. ρ. Καί
σας, ἐνθυμώμεθα διὰ σὰς ἀπαν-
τήσαμε. Ν. Κ. ν. ο. Πειραιά.
“Ἄν, αὐτὴ ἡ καθαρεύουσα...
Πρὶν ἀπ’ ὅλα, φροντίστε νὰ λά-
ξετε τὴν γλῶσσαν ὄχι μόνον τοῦ
διηγήματος, πὺν μὰς ἐστεῖλατε
ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον... διακο-
σίαν πὺν, ὡς μὰ, γράφετε, ἔ-
χετε ὡς ἐρεθισμὸν, καὶ νὰ μὴ
γράφετε ἔτσι:

“Ταῦτα λέγων εἰς μοναχὸς
ἀνθρώπος, ἐκάθητο ἔχων ἐν
διστάσιον ἐπὶ τοῦ ὄμου του,
κάτωθεν μὲν: μεγάλης δυνά-
μειος τὰς χειρὶς του ἐπὶ τῶν
γονάτων στηριγμένος. Ἐφαί-
νετο διὰ τὸν ἥλητον τὸν εἶ-
χεν καταβάλει. Ἀπελπισία
τὸν εἶχεν κυριεύσει!... Τοῦ
κόμου ἡ πλάνη, ἡ ὁδία
τῶν ἀνθρώπων, τὸν κατέστη-
σαν ἀνικανὸν νὰ ζῇ ἐν τῷ αὐ-
τῇ κοινωνίᾳ...”

Ὅτε δὲν μὲν ἀπὸ τῶν δύο
ὁφεί τοῦ χαριεῖ. Ν. Ι. Ἀ. ν.
τ. ν. α. ν. Πειραιά. Ἀφ’ οὗ δὲν
θέλετε, δὲν σὰς ἀπαντοῦμε. Ἀλλ’
οὔτε καὶ νὰ σὰς τὸ στείλουμε
μποροῦμε. Ὁ κανονισμὸς βλέ-
πει... Π. α. τ. ο. ρ. ἰ. κ. ο. ρ. ἡ ν.
Πάτρας. Ὁ κανονισμὸς δὲν
καταχωρεῖται σὺν “Μπουκέτο”.
Κ. Γ. Καλῆς. Τὸ ποίημά σας
ἀρκετὰ καλὸ, ὡς τετιμῆναι τὸ
θεμα μόνον καὶ σὺν τέλος σι-
γουρικῶς λανθασμένο. Γ. Χ. α. τ.
ὁ π. ο. ν. ο. ν. Πειραιά. Νὰ ἔ-
χετε καὶ δικήν. Τ. α. κ. τ. κ. ο. ν.
Ἀναγνώστη, Σάνθη.

PIANA PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐ-
ξετάσει τὰ πιάνα PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς

πιάνου PULLMAN
σὰς ἐξασφαλίζει ἀπὸ
ἀπόψεως ποιότητος
ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ,
καὶ ἀπὸ ἀπόψεως
δαπάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγ-
κρίνατε ἀμερολή-
πτως. Μεγάλαι εὐ-
κολαὶ πληρωμαὶ.
Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

12—Στοὰ Ἀρακείου—12

Σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Θὰ λάβουμε τὰ μὲν
μας. Τῆς ἑβραϊκῆς παροιμίας πὺν μὰς ἐστεῖλατε, τῆς δημοσιεύσεως ἴδου.
—“Ὅταν ἡ πέτρα χτυπήσῃ τὸ γυαλί, ἀλλοίμονο σὺ γυαλί. Κι
ὅταν τὸ γυαλί χτυπήσῃ τὴν πέτραν, πάλιν... ἀλλοίμονο σὺ γυαλί!”
—“Ὅταν δὲν ἔχομε γὰρ πόνον νὰ κλαίμε, κλαίμε γὰρ τὸν
σίλην πόνον... δὲν ἔχει πατέρα!”

Γ. Ἄ. ν. η. Κ. α. ο. α. μ. π. ε. λ. η. Πάτρας. Δημοσιεύουμε ἴδου, ἐν
μέρος ἀπὸ τὸ ποίημά σας “Τὼχα δέσει σὺν μαντῆλιν πὺν μὰς ἀρεῖ.”

Τὰ ὄρατα ἐκεῖνα μάτια, τὰ δροσάτα ἐκεῖνα χεῖλη
πὺν θὰ γίνονταν δικὰ μου, τὼχα δέσει σὺν μαντῆλιν.
Κι’ ἦτανε ἄχ! καὶ μάτια... ἔτσι δὲ ζωγραφιστὰ
καὶ ἐκεῖνα ἄχ! τὰ χεῖλη... ἦτανε λαχταριστὰ.
“Ἐλεγα. Ἀχ! ἂν ἡ τύχη, μὲ καλὴ στιγμή μὲ στείλει
πάλιν! δικὰ μου μάτια χεῖλη... τὼχα δέσει σὺν μαντῆλιν.
Μὰ ἐπέρασαν τὰ χρόνια, ἔτσι δὲ σὺν τὸ νερὸ
κι’ οὔτε μάτια οὔτε χεῖλη, μπόρεσα γὰρ νὰ χερῶ.

Ἀποφεύγετε δὲν τὰ πολλὰ “Ἀχ” καὶ τῆς χαμῶδης. Μάλιστα
ποιήτάς μας. ἔχετε ποιητικὴν φλέβα, πὺν πρέπει νὰ καλλιεργήσῃ.
Γ. Ἀ. ν. α. ο. α. ο. α. δ. η. ν. Ἐδεσσαν. Ἡ φωτογραφία, δυνάμει, πα-
ράκαιρη. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, ἡ ἀρχαῖα βασιλικὸς φορεῖται... γὰρ καὶ
εἶχαν... ρολογάρι τοῦ χειρὸς! ἰ. Τ. ο. ἰ. α. ν. α. ν. ἰ. ἰ. δ. η. ν. Γου-
νίτσα. Ἡ ἀνταπόκρισις σας πολλὴ ἐκτενής. Ἀδύνατον νὰ δημοσιεύ-
ῃ. Ἀλλ’ οὔτε καὶ νὰ σὰς ἐπιστραφῇ, οὐμφοῦνος πρὸς τὸν κτιστοῦν μας.
“Ὅσο γὰρ τὴν ἐξάμηνον συνδρομῇ... ἔ, δὲν πείρῃτε! Κ. Ε. Καλῆς. Τὸ
ποίημά σας, ἀτυχές. Ἀ. ο. π. Π. α. π. α. ν. ἰ. κ. ο. λ. α. ο. ν. Γὰρ καταπα-
σθε καὶ σὰς μὲ περὶ τραγούδι; Δὲν εἶπαμε πὺν εἶναι τὸ δικαίωμα
λογοτεχνικὸ εἶδος; Τὰ δικὰ σας, ὁποιοῦδήποτε, ἔχον ἀρκετὰ αἰσθη-
μόν. Μόνον πὺν εἶναι λίγα πολὺ προσοικαῖα. Τὸ “ἔν ἥρθε” μὰς ἀρεῖ πρὸς
ὁτιδήποτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ν. Σ. π. α. ν. ο. ὅ. δ. η. ν. Βυθία. Ἄν εἶναι ὁμοῦ
σὰς ἀπαντήσαμε. Ὅσο γὰρ τὰ ποιήματά σας, δυνάμει, διὰ εἶναι ἐπι-
δημοσιεύμενα ἴδου τὸ πρῶτον γὰρ νὰ πεισθῇτε:

“Ὅταν καμμιὰ φορὰ μὲ θυμῇθῃς
καὶ τ’ ὄνομά μου ἀνιχνεύσεις
Δὲν θέλω νὰ πῶς καλὸ γιὰ μὲ
Καὶ οὔτε νὰ μὲ πονέσῃς;

Ἀφ’ οὗ τὰ γεννῆκασθ’ αὐτὰ, πρὸς τὴν... τὸ δῆλόντες ο’ εἶναι τὴν κόπον
καὶ τ’ ὄνομά μου ἀνιχνεύσεις
Δὲν θέλω νὰ πῶς καλὸ γιὰ μὲ
Καὶ οὔτε νὰ μὲ πονέσῃς;

...Λοιπὸν, Κίριον, αὐτὸ
δὲν πρέπει νὰ σὰς παρα-
νεύῃ καθόλου καὶ οὔτε νὰ
κουράζετε τὸ χεῖρ σας νὰ ἔ-
δῃτε ἂν οἱ παλμοί σας εἶναι
κανονικοί, διὰ τὴν παρῶν καὶ
χειρότερον θὰ σὰς ἀποστήσει
οἱ θαυμασταὶ τὸν ἀπὸ ἑ-
μὰς δὲν καὶ πρὸς ὅλους
τούς ἄλλους, πὺν ὅλοι ἔχον
βαπτισθῇ εἰς γλῶσσας πλῆ-
κιν κολυμβήσαντων τῶν Υπε-
ρο-Πάλληδων καὶ Μαλλυρο-
Κομμουνιστικῆν θεωρίαν πὺν
ἐκπαιδεύσεως τῆς νεότητος
γενεᾶς. Αὐτοῦτως ἔχετε πρὸς
οἱ σὰς θύματα μὲν
προπαγάνδας, τινὲς μὲν οὖν
στικῶς πληρωθέντες τὸν τῆς
Μογγολοεβραϊκῆς προπαγάν-
δας πρὸς καταστροφὴν τῆς
Λευκῆς Φυλῆς διὰ τῆς γλῶσ-
σοποιήσεως τῆς γλῶσσης καὶ
τῆς ἀρλουμποποιήσεως τῆς
Θρησκείας, τινὲς δὲ ἄλλοι
ἀκολουθοῦντες μίαν στείραν
ἀπάτριδον καὶ ἄθλιον ἀπο-
μῶν οἰτινες ζῶντες ἐν τῇ
ἐξωτερικῇ προσπαθοῦν πα-
τὶ σθένει νὰ καταστήσῃ
ὅτι ἱερὸ καὶ ὅσον ἔχει
δὲ ὁ λ. ἰ. α. π. α. τ. ἰ. δ. η. ν.

Πῶς εἶναι ἑνα βλέμμα γὰρ
σας καὶ θὰ ἴδῃτε διὰ τὸν οὐ-
λίβετον... ἰος μετάνοιαν... ἔ-
τὸν ἰστος... Πάλληδων... ἔ-
σον καὶ ὁ Πατριάρχης... ἰος...
οἱ, καὶ οἱ Ἀλεξανδρινῶν...
γ. ο. α. μ. α. τ. ἰ. ο. ὅ. ν. ο. ἰ.
ἀκολουθοῦντες ἑνα σύστημα δια-
φορᾶς τῆς γλῶσσης καὶ τῆς
Θρησκείας, ὁδηγοῦμενοι ἐπὶ
τῆς ἰδίας προπαγάνδας, πρὸς
ὁποῖαν μόνον τυφλοὶ δὲν βλέ-
πουν...

Πῶς εἶναι ἑνα βλέμμα γὰρ
σας καὶ θὰ ἴδῃτε διὰ τὸν οὐ-
λίβετον... ἰος μετάνοιαν... ἔ-
τὸν ἰστος... Πάλληδων... ἔ-
σον καὶ ὁ Πατριάρχης... ἰος...
οἱ, καὶ οἱ Ἀλεξανδρινῶν...
γ. ο. α. μ. α. τ. ἰ. ο. ὅ. ν. ο. ἰ.
ἀκολουθοῦντες ἑνα σύστημα δια-
φορᾶς τῆς γλῶσσης καὶ τῆς
Θρησκείας, ὁδηγοῦμενοι ἐπὶ
τῆς ἰδίας προπαγάνδας, πρὸς
ὁποῖαν μόνον τυφλοὶ δὲν βλέ-
πουν...

Πῶς εἶναι ἑνα βλέμμα γὰρ
σας καὶ θὰ ἴδῃτε διὰ τὸν οὐ-
λίβετον... ἰος μετάνοιαν... ἔ-
τὸν ἰστος... Πάλληδων... ἔ-
σον καὶ ὁ Πατριάρχης... ἰος...
οἱ, καὶ οἱ Ἀλεξανδρινῶν...
γ. ο. α. μ. α. τ. ἰ. ο. ὅ. ν. ο. ἰ.
ἀκολουθοῦντες ἑνα σύστημα δια-
φορᾶς τῆς γλῶσσης καὶ τῆς
Θρησκείας, ὁδηγοῦμενοι ἐπὶ
τῆς ἰδίας προπαγάνδας, πρὸς
ὁποῖαν μόνον τυφλοὶ δὲν βλέ-
πουν...

Τὸ ὄνομα τοῦ ἑργολαοειάρχου
ἐπὶ τὸν οὐρανὸν οὐ μόνον εἶναι
ἐργολαοειάρχου

Ζητεῖτε ἐγγλέζικες πέννες

GEO. W. HUGHES

(Γ. Ε. Β. Χ. Ι. Ο. Υ. Σ.)

Υπάρχουν σχέδια διὰ κάθε χρῆσιν

καὶ διὰ κάθε χερί

Τὸ ζωγραφισμένον σχέδιον εἶναι νέον
καὶ γλυστρὰ μὲ ἀφάνταστον εὐκολίαν
ἐπὶ τοῦ χάρτου

ΛΑΓΙΟΒΑΝΟΤΤΑ

(Ἡ ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαφὴ τριχῶν.—Ἀνωτέρα ὄλων.

Ἡ παρασιαν κατανάλωσιν παντοῦ διότι εἶναι στιγμαῖα, εἶναι
ἀβλαβής, εἶναι εὐθηνή.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

“NUTRICIA”

Ἡ ἰσχυρὴ Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένην κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη
καὶ εὐθηνή τροφή διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ “ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ” συνιστάται ἀπὸ
Λιπιδίων. Ἐκτός τῆς ὡς ἀνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑταιρία
“NUTRICIA” παρέχει καὶ Γάλα τελείως ἀποβουτυρωμένην διὰ τὰς ἐντερικὰς
καὶ τὰς τοῦ φημισμένου αὐτῆς “RABEURRE” (condensed buttermilk).
Γραφεῖα Ἀντιπροσωπείας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

ΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

Ο ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΚΑΚΑΟΝ

LYONS

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ

ΚΩΤΑΤΟΝ

ΠΟΥΔΡΑ “ΛΟΡΙΑ”

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ε. Δ. Π. Ι. Ν. Ω

Ἐπειδὴ χρησιμοποιοῦτε τὴν ΚΡΕΜΑΝ
ΣΙΜΟΝ οὐδεμίαν ἀμφιβολία διὰ...

Ο ΣΑΠΩΝ ΣΙΜΟΝ

(SAVON SIMON)

διὰ τὸν αὐτὸν ὀφεινὸν
οσοῦν θὰ εἶναι ὁ σά-
πων σας. Ἀνταπο-
κρίνεται εἰς τὴν αὐτὴν
μέριμναν τῆς διατη-
ρήσεως εἰς τὸ τέλειον
τῆς ἐπιδερμίδος, κα-
θαρίζει τὸ δέρμα χω-
ρὶς νὰ τὸ ἐρεθίσῃ
θαπέντων αὐτὸ διὰ
τῆς ἀταλότητος τὸν καὶ τοῦ ἀρώμα-
τός του.

Πωλεῖται πανταχοῦ
ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΩΝ ΣΙΜΟΝ
59, Faub. St. Martin, PARIS

“NARCISSE”

(NARKISSE)

Ἡ τελειοτέρα κρέμα διὰ τὴν ὑγείαν
καὶ ὁμορφίαν τοῦ δερμάτος.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Καταστήματα
Νεοτετισμένων καὶ κεντρικῶν Φαρμακείων.

Κυρία!

Τὸ φέρειν σας γὰρ νὰ ζιγουρέψῃ
σπέρει νὰ τὸ βάλετε μὲν ζῶν με
γερμανικὴ βασιμῆκος ARTI

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά—Γυναικολογικά—ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Ἰδιαίτεροι αἰθουσαὶ διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινῶς ἀπὸ
τὰς 8 π.μ.—2 μ.μ. καὶ 4—10 τὸ βράδυ ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τοῦ ΟΔΟΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 36. (Ὁμόνοια).—Ἀθήνα. Τηλέφωνον (Νέον) 11-17

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΙΟ DECCA

Τὸ ΝΤΕΚΚΑ εὐρίσκεται εἰς τὴν
πρώτην γραμμὴν τῶν φορητῶν γραμ-
μοφῶνων τοῦ κόσμου. Εἶναι τοιούτων
διαστάσεων καὶ τόσο ἐλαφρὸν ὥστε
ἡμπορεῖτε νὰ τὸ μεταφέρετε παντοῦ
εὐκολώτατα, ἐπίσης ἔχει μὲν καθαρά
φωνὴν σὺν τὰ πολλὰ μεγάλα καὶ πολλὰ
ἀκριβῆ γραμμοφῶνα. Ἀκούσατε τὸ πρὶν
ἀγοράσῃτε ἑνα γραμμοφῶνον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ
καταστήματα μουσικῆς

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

DECCA

Τὸ φορητὸν γραμμοφῶνον.
Κατασκευὴ ἐργασταρίου NTECCA
12, Wershop Street
LONDON, England E. C. 2.

ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΜΟΥΜ

CORDON ROUGE 1913
CORDON ROUGE 1920
EXTRA DRY

Ἡ ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΜΟΥΜ δίνει κέφι τρελ-
 λο καὶ σὲ κάνει νὰ διασκεδάσῃς διπλά.—
 Δίνει δύναμη γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ γλέντι.
 ΔΟΚΙΜΑΣΕ ΚΑΙ ΘΑ ΔΗΣ

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ «ΤΑΓΓΛΕΦΟΥΤ»

ΥΓΡΟΝ ΜΕ ΨΕΚΑΣΤΗΡΑ

ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΕΙ

Μυῖγες,
Κορέους,
Κουνούπια,
Καταρίδες,
Ψύλλους κλπ.

TANGLEFOOT INSECTICIDES

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΠΑΡΑ ΤΩ. Κ. ΑΝΔΡ. ΜΠΡΟΥΜΗ, ΑΔΡΙΑΝΟΥ 70. — ΑΘΗΝΑΙ